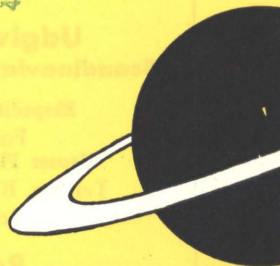

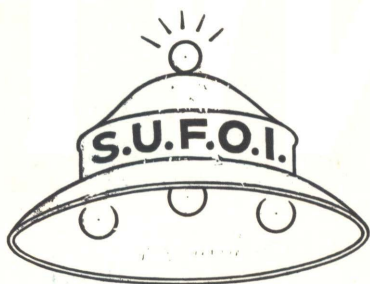
UFO NYT

Sven Olov Larsson
Majorogatan 3 A
Borlänge 2

S. U. F. O. I.

September 1962

Udgiver: S.U.F.O.I.
(Scandinavian UFO-Investigation)

Ekspedition og abonnement:
Forlaget SUFOI
Hauser Plads 18, København K
Telefon BY 9228 - Giro 843 80
Pris 18 kr. pr. år

Redaktion:
Hans Christian Petersen (ansvarlig)
Frank Pedersen (tekniske materialer)
E. Jensen (dansk stof)
Gerda Rørbæk Nielsen
(oversættelser)

S.U.F.O.I. og »UFO-NYT«

Det er S.U.F.O.I.s mening gennem „UFO-NYT“ at fremme kendskabet til og interessen for, hvad der foregår på UFO-fronten.

De i „UFO-NYT“ offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger.

Organisationsoversigt:

Se UFO-Nyt juli 1962

Læg mærke til dette

UFO-litteratur, bøger, tidsskrifter, studie hæfter og øvrige materialer er til udlån i SUFOIs biblioteker.

Litteraturfortegnelser og udlånsbestemmelser fås ved henvendelser til bibliotekerne.

SUFOI BIBLIOTEK RANDERS

v. P. C. Andersen,
Violvej 5, Randers.

SUFOI BIBLIOTEK KASTRUP

v. Flemming Jensen,
Kastruplundsgade 70, Kastrup.

UFO-sagen har mange venner.

Vis dem UFO-NYT

OMSEN

Se UFO-NYT oktober 1962 for enkeltheder om omsens indvirkning på UFO-NYT.

INDEHOLDER bl. andet

Aktuelt.....	165
UFO-observationer over Skandinavien	166
Krig eller fred	169
Positiv og negativ tænkning - versus motiv	171
Er udvikling en kendsgerning	173
Hvordan kan man hjælpe?	174
Spørgsmål og svar	177
Poltergeist fænomenerne	179
Foo - Fighters	183

ELLER I NORGE:

G. Helgedagsrud, »Helgebo«, Jesshim, Norge.

ELLER I SVERIGE:

Jan Kullenbäck, Slottsskogsgatan 54, Göteborg.

AKTUELT

Ought to be translated

Tiden går, og hvad bliver der af UFO-sagen? De videnskabelige fremstød er så fantastiske, at de slet ikke levner UFO-sagen en chance — set fra en ikke ufologs synspunkt.

I dette øjeblik har russerne to bemandede rumskibe kredsende om Jorden samtidigt — amerikanerne forbereder afskydningen af et rumskib til Venus. Forud er gået i hundredevis af offentliggjorte og ikke-offentliggjorte forsøg af mange forskellige slags — både mislykkede og med held gennemførte.

Manden på gaden får ikke ret meget at vide om, hvad der foregår i den store verden. Der offentliggøres meget videnskabeligt, men må kende UFO-sagen for at kunne se, at det har forbindelse med denne — derfor vil også ufologer kunne drage den fulde forståelse og mening frem i lyset.

Vi ved jo godt, at Adamski er et skældsord — men vi ved også lige så godt, at man ikke kan komme uden om ham. Vidnesbyrd om hans dybe indsigt i menneskets plads i kosmos hober sig op dag for dag.

I Skive Folkeblad fra lørdag den 11. august 1962 finder vi et nyt fingerpeg.

De, som med opmærksomhed har fulgt udviklingen, ved, at der meget snart kan ventes et udspil fra Adamski. Han har annonceret et program — noget enestående set med en ikke ufologs øjne — **som han kalder: »Spiritual krusade for Survival»**. på dansk: „Åndeligt korstog for overlevelse“. Hvad programmet går ud på, ved vi endnu ikke.

Lad os så i mellemtiden se, hvad videnskaben siger. Under overskriften „Skjulte forsvars-reserver mod radioaktiv bestråling?“ kan vi finde uddrag som:

Citat: „Intet menneske i normal tilstand kan fryse til døde, uden først at mærke kulden, og intet menneske kan steges uden at føle det. Men hede og kulde er forældede farer, og naturen har haft masser af tid til at udvikle forsvar imod dem.

Røntgenstråler og gammastråler er super-farer — hvis man kan udtrykke det således, for alt liv på

Jorden i dag. Indtil for nylig var det uvigtige farer for menneskets omgivelser. Udviklingen havde fuldstændig ignoreret dem“.

„Radioaktiv sans? Den radioaktive fare mangedobles hurtigt i dag, men videnskaben mener, at naturen ikke har udtømt sine forsvarsressourcer. Den er sikker på, at nogle højere dyr, måske også mennesket, har en radioaktiv sans, som kan trænes, således at den er i stand til at advare mod atomalderens farer.

Videnskabsmændene har i tiår vidst, at øjne, der er tilvænnet mørke, kan se røntgen- og gammastråler som et gult-grønt lys. Denne fornemmelse kommer øjensynligt fra en direkte handling i lyscellerne i øjets nethinde, men har i almindelighed ingen betydning som praktisk advarsels-faktor. Når øjet ikke er vænnet til mørke, og det er det meget sjældent, er nethinden kun følsom overfor større mængder af radioaktiv stråling som f. eks. fra ulykker ved reaktorer, der er løbet løbsk. I disse ulykkelige tilfælde, ser ofret et levende blåt lys, og på det tidspunkt er døden kun få timer borte!“ — — —

„Hvordan med mennesker? Når videnskabsmændene har fundet ud af, hvorledes rotterne opdager strålingen, håber de, at eksperimenterne kan overføres til mennesket. Rotternes nerver og sanser er i deres grundform lig menneskets. — — —

Mennesket er sandsynligvis mindre følsom, hvis det i det hele taget er det, på dette område, men er det, så er der en chance for, at det kan trænes op til at føle den farefulde stråling og tage sine **forholdsregler, før det bliver alvorligt ramt**“. — —

Ja, kommentarer er som så ofte før overflødige — telepatien er ved at vende tilbage som noget konkret!

Inden vi slutter, vil jeg gerne opfordre til, at interesserede skaffer sig disse videnskabelige artikler — ingen af os kan undvære dem.

De kan fås ved gennem nærmeste kiosk at abonnere på Skive Folkeblads lørdagsnumre — men gør det nu!

H.C.

Jeg stræber efter hver dag at tænke noget andet, noget nyt - for ikke at blive kedelig. Man må stedse forandres, forynges og fornyes for ikke at tørre ind.
(Goethe).

UFO - observationer over Skandinavien

Fra den 11. juli til den 9. august 1962 er der til SUFOI's Rapportcentral kun indkommet 9 rapporter, alle fra 1962. I samme tidsrum er der indkommet 3 detektorvarslinger. Som sædvanligt har der været overskyet og derfor minimal mulighed for observation.

Til SUFOI er der i alt indkommet 1896 rapporter, der fordeler sig på følgende måde:

Fra før 1959	341 rapporter
Fra 1959	790 rapporter
Fra 1960	276 rapporter
Fra 1961	384 rapporter
Fra 1962	105 rapporter
I alt	1896 rapporter

Vi har modtaget en del udklip fra Norge omhandlende et meget stort og voldsomt himmelfænomen, der blev iagttaget den 11. juli kl. 2359. Et stort lysende objekt, forsynet med en lang hale, kom over himlen fra vest mod øst. Pludselig eksploderede genstanden med et kolossalt glimt, der oplyste landskabet som ved højlys dag. Glimtet og lysskæret hævdes at have været grønt, orange og skærende hvidt. Efter eksplosionen sås en stor lysende sky på eksplosionsstedet. Den holdt sig længe. Ca. 4 minutter efter glimtet hørtes en serie dumpe drøn. Iflg. aviserne sås genstanden både fra Holland, Storbritannien og Danmark. Man troede, at det drejede sig om et fly, der styrtede ned. Så vidt aviserne.

Indtil nu har vi kun modtaget én øjenvidneberetning. Den er noget forskellig fra avisernes version af historien. Observatøren fortæller følgende: „Himmellegemet, som tilsyneladende stod helt stille, var meget stort, større end noget fly. Det havde ingen vinger. Legemet var langt og ovalt med en kugleformet del på oversiden. Den ovale del lyste rødt,

N Norge

S Sverige

T Tyskland

DV Detektorvarsling

JANUAR	FEBRUAR	MARTS	APRIL	MAJ	JUNI
M 1 T 2 O 3 T 4 F 5 L 6 S 7 M 8 T 9 O 10 T 11 F 12 L 13 S 14 M 15 T 16 O 17 T 18 F 19 L 20 S 21 M 22 T 23 O 24 T 25 F 26 L 27 S 28 M 29 T 30 O 31	T 1 F 2 L 3 S 4 M 5 T 6 O 7 T 8 F 9 L 10 S 11 M 12 T 13 O 14 T 15 F 16 L 17 S 18 M 19 T 20 O 21 T 22 F 23 L 24 S 25 M 26 T 27 O 28	T 1 F 2 L 3 S 4 M 5 T 6 O 7 T 8 F 9 L 10 S 11 M 12 T 13 O 14 T 15 F 16 L 17 S 18 M 19 T 20 O 21 T 22 F 23 L 24 S 25 M 26 T 27 O 28 F 29 L 30 L 31	S 1 M 2 T 3 O 4 F 5 T 6 L 7 S 8 M 9 T 10 O 11 F 12 L 13 S 14 M 15 T 16 O 17 T 18 F 19 L 20 S 21 M 22 T 23 O 24 T 25 F 26 L 27 S 28 M 29 T 30 O 31	T 1 O 2 F 3 L 4 S 5 M 6 T 7 O 8 F 9 L 10 S 11 M 12 T 13 O 14 F 15 L 16 S 17 M 18 T 19 O 20 F 21 L 22 S 23 M 24 T 25 O 26 F 27 L 28 S 29 M 30 T 31	F 1 L 2 S 3 M 4 T 5 O 6 F 7 L 8 S 9 M 10 T 11 O 12 F 13 L 14 S 15 M 16 T 17 O 18 F 19 L 20 S 21 M 22 T 23 O 24 F 25 L 26 S 27 M 28 T 29 O 30 L 31

9 + 5 DV

18 + 6 DV

25 + 4 DV

24 + 1 DV

8 + 7 DV

14 + 4 DV

og den mindre kugleformede del lyste hvidt med et gult skær. Lyset fra kuglen var så stærkt, at det gjorde landskabet lyst som om dagen“. Endvidere beretter observatøren, at legemet afgav en hvirvlende, hvid røg, som blev hængende i luften nat-ten over.

Der er meget, der tyder på, at det virkelig har drejet sig om et kæmpemeteor, men man kan heller ikke helt se bort fra øjenvidneskildringen. Imidlertid må spørgsmålet stå åbent, indtil SUFOI modtager rapporter om objektet, hvorved flere detaljer må komme frem, og hvorved vi skulle være i stand til at foretage pejlinger.

Også aftenen før på nøjagtig samme tidspunkt blev et objekt iagttaget. Det drejede sig om pæreformet genstand. Den var lys og forsynet med flere lysende punkter. Den bevægede sig langsomt mod vest og forsvandt først bag fjeldene ved 5-tiden om morgenen. Objektet blev bl. a. iagttaget af besætningen på et ambulancefly, der mente, at de lysende punkter samt det faktum, at objektet ikke havde samme farve over det hele, tydede på, at det drejede sig om en vejrballon. Vi har heller ikke modtaget rapport på sidstnævnte observation, men håber, at kunne have det til næste nummer.

Fru A. M. Struck fra Als beretter følgende: „Den 11. juni stod jeg og observerede ud af et vindue. Kl. 2330 så jeg en irgrøn kugle med lang hvidlig lysende hale komme fra zenith. Den gik i en stor bue mod syd, hvor den slukkedes. Den var to-ørestor. Kl. 0010 skete nøjagtig det samme, blot var objektet rødt denne gang. Det var nøjagtig den samme strækning på himlen, der blev gennemfåjet“. Observatøren forlader nu huset og går et stykke væk derfra. „Da kl. var 0045 så jeg en ærtstor, stjernelignende genstand med konstant lys. Lyset var dog meget stærkere end stjernelys. Genstanden kom fra samme sted, som de to andre genstande forsvandt, og det gik i en bue mod nordvest, hvor det slukkedes. Da kl. var 0100 gik jeg hjem, men lige inden jeg gik ind, så jeg atter en to-ørestor, rød kugle, der med en lysende hale fløj mod syd og slukkedes på nøjagtig samme sted som før“. Observatøren mener, at der muligvis har befundet sig et usynligt moderskib i zenith.

Vi har modtaget to rapporter fra den 11. juli. Den første observation fandt sted nær Søllested. Hr. A. opdagede kl. 2235 et stjernelignende objekt mod

vest. Det kom fra vest, forandrede hastighed 2—3 gange, standsede næsten helt op med mellemrum. Derefter kom et kort, mat lysglimt ud fra hver side af objektet, på tværs af flyveretningen. Bagefter forsvandt objektet med jævn fart mod øst. Der var 3 vidner. Samlet observationstid ca. 15 minutter.

10 minutter senere er den gal et andet sted i landet, nemlig Ringkøbing. Observatør er frk. S. M. fra Rindum nær Ringkøbing. Kl. 2300 iagttog observatøren et stærktlysende objekt komme til syne lavt over horisonten i sydvest. Det lignede en stor stjerne. Objektet fløj med en anslået hastighed på 400 km/t. Da objektet nåede stik syd, gjorde det holdt. Derefter bevægede det sig i små ryk uden at ændre kurs. Når objektet ændrede hastighed ændredes dets farve fra hvidt til gult, rødt og lilla. Når objektet var i ro lyste objektet hvidt, og det blev undertiden diset hvidt — næsten uklart. Observatøren iagttog objektet i 45 minutter, hvorefter hun afbrød observationen. Inden hun gik i seng, noterede hun sig dog, at objektet stadig var synligt mod sydøst. Da var klokken 0010. Der var et vidne.

Månedens øvrige rapporter var fra Als, Værløse, Valby, Roskilde, København og Søllested. Detektorvarslingerne var alle fra Randers.

EJ

Efter at den amerikanske astronaut oberst Glenns observation af lysende partikler efterfulgt af lignende observationer fra andre rumpiloter har man i UFO-tidsskrifter over hele verden set dette fremført som bevismateriale i UFO-sagen og som en bekræftelse på Adamskis udtalelser.

Lad det være sagt så tydeligt som muligt, at slige beviser er lige så dårlige som de amerikanske påstande om brændende maling m. m. Ingen af os ved noget som helst om, hvad disse lysende partikler er. Det eneste der står fast er, at astronauterne har set noget uforklarligt, som man fra officiel side enten ikke ved, hvad er, eller som man intet vil fortælle om på nuværende tidspunkt. Lad være med at skade sagen ved at fremføre slige horrible beviser. Fænomenet er interessant og bør følges med største opmærksomhed. Den rigtige forklaring vil dukke op før eller senere.

F.P.

Ought to be translated

Konstruktøren af de sovjetiske rumfartøjer skjules for offentligheden. — Titov: Jeg vil aldrig glemme mit første møde med ham . .

MOSKVA, lørdag.

(Privat for Fyens Stiftstidende).

Det sovjetiske kommunistiske partiorgan „Pravda“ bringer i dag en artikel, hvori rummand nr. 2, Herman Titov, fortæller om den mand, der har konstrueret de sovjetiske rumfartøjer — uden at konstruktørens identitet dog afsløres.

Titov bruger betegnelsen „chefkonstruktør“, men nævner hverken hans navn, alder eller nationalitet.

Hemmelighedsfuldheden omkring rumskibenes skaber står i kontrast til den megen offentlige omtale, der er blevet folk som Sovjets to førende flyvemaskinekonstruktører Tupolev og Ilyushin til del og bidrager til at bestyrke mistanken om, at han kan være af samme nationalitet som den førende amerikanske rum-tekniker, den tyskfødte Wernher von Braun.

Tyske raketeksperter, der er vendt hjem efter at have arbejdet i Sovjetunionen, har fortalt at en række af deres kolleger blev hos russerne.

Virkede ungdommelig.

Titovs artikel i Pravda „åbner ikke mange muligheder for at identificere rumskibs-konstruktøren. Titov skriver blot: „Jeg vil aldrig glemme mit første møde med chef-konstruktøren, en mand af stor beslutsomhed og dygtighed. Det blege skin fra Månen belyste chef-konstruktørens karakterfulde ansigt og store hoved. . . Jeg læste i chef-konstruktørens øjne, hvad jeg ikke før havde set i dem: en faders kærlighed og en leders bekymring for min sikre tilbagevenden til Jorden . . . Chefkonstruktøren virkede ungdommelig og rolig. Også han drømmer om at flyve ud i verdensrummet i sit fartøj . . .“

Titov fortæller i samme artikel om den mand, der er udpeget til at blive Sovjetunionens tredje rumfarer, men nævner ikke hans navn. Derimod oplyser Titov, at „Kosmonaut nr. 3“ i modsætning til ham selv og Yuri Gagarin, er ungkarl.

„Han er meget koldblodig og en beslutsom mand“, tilføjer Titov, der imidlertid ikke oplyser, hvornår „Kosmonaut nr. 3“ vil blive opsendt, eller hvilken opgave, han vil have.

Associated Press.

Et umådeligt — tilsyneladende kugleformet — objekt med en række af lys, svævede og manøvrede over Indianapolis om aftenen den 12. oktober 1961. Det blev set af NICAPs bestyrelsesmedlem, Frank Edwards og hundreder andre borgere. Et klart, pulserende lys glimtede fra køjerne, og røde lys glimtede fra bunden af objektet. Et konstant grønt lys sås ovenpå. UFOet var sølvskinnende, tilsyneladende af metal, og det genspejlede gadebelysningen.

Da mr. Edwards, en velkendt TV-kommentator, forlod WTTV studiet klokken ca. 20,00, fik han øje på et mærkeligt objekt, som kredsede i det fjerne. Det så ud til at have et bånd af lys tværs over midten. (Observatører, som befandt sig nærmere ved UFOet, så „båndet“ som en række „vinduer“).

Objektet steg i en spiralformet bevægelse, så standsede det og holdt sig svævende, derefter forsvandt det med stor fart i sydlig retning.

Senere udspurgte mr. Edwards adskillige menesker. Besætningen på et tog på Indianapolis-jernbanelinien — Jerry Carter, fyrbøder, og Nolan S. Garman, lokomotivfører — beskrev objektet på tilsvarende måde, med undtagelse af, at lysbåndet havde vist sig som køjer. To opsynsmænd på en kødkoncernes-fabrik inde i byen — Bud Kaesel og Walter Jamison — så UFOet passere direkte hen over dem. Nedenfra så det ud til at være et cirkelrundt, blankt, glødende objekt, som roterede i uretningen. De bekræftede de blinkende, røde lys underheden. Da UFOet fra alle vinkler syntes cirkelrundt i konturerne, formodes det at have været kugleformet. Der blev gjort et mislykket forsøg på at „forklare“ UFOet som et reklamefly, men dets vekslen mellem vældige hastigheder og svæven på stedet viste, at dette uidentificerede, runde apparat, havde evner, som lå langt ud over dem, nogen kendt flyvemaskinetype har.

(NICAP, februar 1962) L. C.

Dr. J. J. Kalizewski, der som specialist i kosmiske stråler har tildelt opgaver i US-marinen, har sammen med andre videnskabsmænd set 2 cigarformede UFO's ved Minneapolis: „De var mærkelige og uhyre hurtige. Regeringen skulle oprette en permanent alarmpost med radar, teleskoper, specialkameraer og andre instrumenter“.

NICAP - Slei.

KRIG ELLER FRED

Dr. Linus Pauling, den amerikanske nobelpristager i kemi, udtalte den 25. februar, at de uligt afholdte russiske A-forsøg i atmosfæren eventuelt vil kræve 4.000.000 ofre i form af dødsfaldsler, børn, der bliver født uden at være fuldt udviklet, for sene fødsler, eller stor børnedødelighed, samt børn med fysiske og mentale mangler. Disse 4000000 ofre vil blive fordelt over et antal generationer, forudsat den menneskelige race overlever. Tænk heretter på, hvad der vil kunne ske, når USA, England Frankrig, Sovjetrusland, det kommunistiske Kina og Israel allesammen foretager atomforsøg.

Kun et fåtal er rigtig i stand til at forestille sig, hvad en atomkrig virkelig betyder. Her følger nogle få kendsgerninger, der sikkert vil vække til eftertanke. Under den anden verdenskrig var TNT det mest anvendte sprængstof, og der blev til kamp-handlinger af samtlige krigsførende nationer under hele krigen sammenlagt anvendt 3 millioner tons. Heri er indbefattet hver eneste bombe, hver eneste bøsseskud, hver eneste granat fra alle lande på begge sider. Husk på disse 3 millioner tons, da jeg vil referere til dem senere.

Den 6. august 1945 blev en atombombe nedkastet over Hiroshima, Japan, der dræbte 100.000 mennesker og sårede andre 100.000. Den 9 august 1954 blev en anden atombombe nedkastet over Nagasaki, denne dræbte 70.000 mennesker og sårede andre 70.000. Der skulle have været anvendt 15—20 tusinde tons TNT for at frembringe en så stor eksplosion. (Hver bombe anslås til 15—20 kilotonns).

Hver enkelt af disse første to atombomber var omkring 1000 gange kraftigere end den kraftigste konventionelle bombe, der blev anvendt under den anden verdenskrig.

Nu kender vi ikke alene til atombomber, men også til brintbomber, der er 10.000.000 gange kraftigere end de under den anden verdenskrig anvendte bomber. De er 1000 gange kraftigere end de atombomber, der blev anvendt i Japan. Men dette er nu kun antikverede brintbomber; de nye, der er fremkommet er endnu kraftigere. Dog — *en eneste af disse antikverede brintbomber medfører mere sprængstof end alt det TNT, der blev anvendt under den anden verdenskrig ganget med 5, og ville, om det*

blev nedkastet over New York eller London, dræbe 10.000.000 mennesker.

Videnskabsmænd erklærer, at selv en meget kortvarig atomkrig vil bringe mindst 10.000 megatons kærnevåben i anvendelse, hvilket igen vil sige 10.000.000.000 tons TNT. Læs her, hvad der kan forventes, hvis bare 2.500 megatons blev bragt til eksplosion i USA. I løbet af 24 timer vil tallet være 42.000.000 dræbte og 66.000.000 sårede. I løbet af 8 uger vil to trediedele af de forenede staters befolkning være døde eller sårede. Dette vil være tilfældet ifald en atomkrig ville udbryde.

I 1958 underskrev 11.000 videnskabsmænd fra 50 nationer et andragende til FN med en indtrængende anmodning om at „en international aftale om standsning af prøvesprængninger af kærnevåben måtte blive tilvejebragt“. Andraget bringes her i sin helhed:

„Undertegnede videnskabsmænd anmoder indtrængende om, at en international aftale om standsning af prøvesprængninger af kærnevåben må blive tilvejebragt.

Hvert eneste kærnevåbenforsøg spreder en tiltagende mængde radioaktivt stof over hver eneste del af verden. Hver eneste forøgelse af den radioaktive bestråling forårsager beskadigelse af helbredet på menneskelige væsener over hele verden og forårsager skade på de menneskelige kønskirtler, hvilket igen vil føre til en forøgelse af antallet af sådanne børn, der gennem de næste generationer vil blive født mere eller mindre deforme.

Sålænge disse våben kun er i hænderne på 3 magter, (nu flere, red.), er en aftale om kontrol mulig. Hvis prøvesprængningerne fortsætter, og nye regeringer kommer i besiddelse af disse våben, vil faren for udbrud af en katastrofal atomkrig forårsaget af en eller anden regerings eller statsoverhoveds hensynløshed i høj grad være forøget.

En international aftale om at standse atomforsøgene nu, ville tjene som et første forsøg på at tilvejebringe en generel afrustning og på længere sigt en afskaffelse af kærnevåbene, og afværge muligheden for en atomkrig, der ville være en katastrofe for hele menneskeheden.

Vore medmenneskers velfærd ligger os stærkt på sinde. Som videnskabsmænd har vi kendskabet til de farer, kærnevåbene indebærer, og derfor også et vist ansvar til at udbrede kendskabet til disse farer.

Vi anser det for bydende nødvendigt, at der øjeblikkeligt bliver skredet til handling for at tilvejebringe en international aftale om standsning af kærnevåbenforsøg“.

Her følger en liste over nogle få af landene samt antallet af videnskabsmænd inden for disse lande, der har været med til at underskrive anmodningen, USA: 2875, Rumænien: 2749, Japan: 1161, Storbritanien: 701, Indien: 535, Frankrig: 463, Bulgarien: 392, Tjekoslovakiet: 284, Ægypten: 236, Sovjet-Rusland: 216, Italien: 179, Tyskland: 151, New Zealand: 119, Norge: 112 samt Polen: 86. (Også danske videnskabsmænd har været medunderskrivere af anmodningen. O. bem.).

Verdens politiske ledere har fuldkommen ignoreret denne henvendelse fra mænd, der, i kraft af deres stilling, er i besiddelse af kendsgerninger vedrørende radioaktiv bestråling og disses virkninger. Det er derfor, det nu påhviler borgerne i alle disse lande at bringe Jorden til fornuft igen.

Efter min mening er det ganske unødvendigt med flere prøvesprængninger, da vi allerede er i besiddelse af bomber, der vil kunne lægge verdens største byer øde, og endog ødelægge verden som helhed. Hvis de insisterer på at udvikle endnu bedre våben, da lad dem arbejde på bemandede og styrbare raketter, og efterlade de eksplosive raketter i et lagerrum. Så kan vi anvende disse resultater i vort rumforskningsprogram, når og hvis en tilfredsstillende aftale med hensyn til kærnevåbene bliver bragt i stand. Vi behøver ikke længere krige til at holde vort pengesystem oven vande. Vi kan overføre denne krigsøkonomi til rumøkonomi, og holde fabrikkerne i gang, samt brødføde folk i et kapløb om at erobre rummet i stedet for hinanden, med udslettelse til følge.

Hvad er USAs og Ruslands mål i dag? Der tales om fred, samtidig med at der forberedes krig. Om et alvorligt forsøg på at skabe fred ville blive påbegyndt, ville det skabe grobund for de to lande til at nærme sig hinanden og gennemdrøfte problemerne. Før i tiden var USAs økonomi afhængig af krig eller krigstrussel for at kunne bestå intakt. Vi er derfor nødt til at finde et afløb for vort lands industri. Når stålværkerne har overproduktion og markedet begynder at svigte, vil i tusindvis af arbejdere blive kastet ud i arbejdsløshed. Krig fjerner disse overskud, og vi er tilbage, hvor vi begyndte.

Flyvemaskiner, kanoner, ammunition, tanks, skibe, atombomber, alle disse ting indgår som støtte for vor økonomi. Uden militærindustrien ville tusinder for mennesker være uden arbejde og uden mulighed for at skaffe til det daglige brød. Vor civile økonomi, automobiler, husholdningsartikler med videre ville bukke under, fordi der ikke ville være penge nok blandt folk til at produkterne kunne købes. De tusinder, der ikke har omløb nok i hovedet til at klare sig selv, men som i stedet henvender sig til socialkontorerne for at få hjælp, vil gå forgæves, eftersom der ikke vil indgå penge nok i form af skat til at disse kontorer kan holdes i gang.

Er der et svar på dette problem? Ja, det er der, ovenikøbet et meget enkelt svar. Kun én form for økonomi vil forsyne os med krigsøkonomiens fordele, samtidig med at freden bevares. Det er rumøkonomi. Vi bevæger os langsomt i den rigtige retning, men vi er nødt til at forstærke anstrengelserne. Jeg taler om at overføre vor nationale stræben til erobringen af rummet. Her er et mål, der strækker sig indtil uendeligheden. Vore fabrikker vil kunne holdes i gang i millioner af år, og dog vil vi ikke være nærmere vejs ende, end da vi startede. Ubegrænsede udvidelser er mulige.

Uheldigvis er de fleste amerikanere og på samme måde de fleste russere slet ikke klare over, hvad der virkelig foregår i deres respektive lande. I Rusland får folk kun meddelelse om det, deres regering ønsker, de skal have at vide. De får ingen sandfærdige oplysninger om noget land, heller ikke om deres eget. I de forenede stater får folk kun de oplysninger, regeringen finder det hensigtsmæssigt at frigive. De fleste amerikanere bliver af regeringen antaget for alt for uvidende til at være i stand til selv at dømme. Nogle er nødt til at bestemme, hvad der er godt, og hvad der ikke er godt for dem. I virkeligheden indtager en stor del af befolkningen en apatisk holdning.

De af os, der ser faresignalerne, bør gøre alt, hvad der står i vor magt, for at støtte den sag, vi tror på. Det er vor pligt overfor Gud og mennesker at kæmpe for en bedre verden, fri for farerne ved uvenskab og overdreven autoritetsudøvelse på højeste sted. Dette er tiden at tænke på vore medmennesker som brødre, ikke som fjender. Sovjetrusland ved, at i tilfælde af en atomkrig, vil deres land blive ødelagt såvel som vort. Nu har de

mere grund til at ønske fred, og mere grund til at lære at respektere overenskomster end nogensinde før. En kærnevåbenkontrakt ville blive en kontrakt, der ville ødelægge deres land, ifald de brød den. Jeg tror ikke, at kommunismen i den form, den bliver praktiseret i Sovjetrusland, vil have en lang fremtid for sig, og yderligere tror jeg ikke, den vil nyde større udbredelse i dette land. Alt for mange mennesker er ved at vågne op til dåd.

Jeg kunne tænke mig at se et gigantisk fremstød mod rummet som følge af hele verdens nationers samlede anstrengelser. Jorden ville række sine arme ud mod det store rum, som en planet at regne, ikke som et utal af forskellige nationer. En uhyre ny horisont ligger åben foran os. Vi må ikke forsømme at gribe denne lejlighed til at fortsætte gennem den brede port til en ubegrænset fremtid.

*Then in a future distant day, a man will stop
and gaze
back into the distant past, and analyze
its ways
and find a man who stood alone, as
Columbus did of old
Pointing to the stars above, as destiny unfolds
ridicule he braved alone, few men by his side*

*philosopher and teacher, only God as his guide
sharing knowledge with the world, the better
we might know
the reason for the coming, of the
spacemen here below
he shows the way out to the stars, the
purpose very clear
for we must grow and graduate, from
kindergarten here
Then we'll enter the next class, upon
another world
inheriting the destiny, before US now unfurled
George Adamski is the man, who stands
out alle alone
who made the earth for a few short years,
his temporary home
Now I'd like to see a spaceman, with his
sense of humor fine
fly behind the moon in a saucer, and erect
a great big sign
then when astronomers finally take, some
pictures nice and clear
First they'll see a great big sign, saying
Adamski was here.*

C. A. Honey.

Positiv og negativ tænkning — versus motiv

Mange mennesker har påbegyndt studiet af positiv tænkning i de sidste par år. På mange måder er positiv tænkning lige så slem som negativ tænkning. Begge dele er yderligheder. Der eksisterer en midtvej, som er ønskværdig og velgørende i brug — og som sædvanligvis synes at blive overset.

Et eksempel på farerne ved positiv tænkning er Adolf Hitler. Han brugte den til yderlighed og blev magtgal, hvorved han fordrejede hele sit program gennem brugen af denne tænkemåde. På den anden side var masserne eksempler på negativ tænkning. De blev også, da de begyndte at handle, ofre for negativ tænkemåde drevet til en yderlighed.

Hvad er da den korrekte tænkemåde, hvis begge

disse metoder er dårlige? Katalysten, som producerer korrekt tænkning er motiv. Når vi siger korrekt tænkning, mener vi ikke nødvendigvis god tænkning. I stedet er det en afbalanceret tænkemåde, hvor man bruger de to kræfter, positiv og negativ, og introducerer en effekt kaldet motiv. Der eksisterer mange forskellige typer af motiver, og de kan hjælpe folk eller skade dem.

Den specielle lov, der omfatter motiver, virker gennem enhver form for menneskelig udtryksmåde og opførsel. Et motiv til selv-forbedring, der udelukker alle andre, kan kun bringe dårlige resultater. Det er adskillelsen af ens eget selv fra alle andre, som frembringer uønsket selvskhed og omgærder det individuelle ego med en glorie.

Et motiv til at hjælpe så mange andre som muligt ophøjer eller forbedrer automatisk den kanal, hvorigennem det får udløb. Eksempel: Hvis jeg skal

fremdyrke den gode vilje i mit nabolag, vil jeg gøre alt for verdens befolkning — idet jeg glemmer og ikke inkluderer mig selv! Jeg *behøver ikke* at inkludere mig selv, siden jeg er den kanal, hvorigennem denne forbedring vil finde udtryk. Jeg er automatisk i den. Denne art af godhed og motiv er kosmisk anerkendt.

Det personlige ønske om selv-forbedring er ligesom den positive tænkning uden den negative støtte. Det må nødvendigvis frembringe forvirring og til slut total utilfredshed og bringe personen ud af balance. Det gør liden forskel, om det er positivt eller negativt, for det vil gøre det samme. Hvis ens motiv til selvforbedring udelukkende er positivt eller udelukkende negativt, vil erfaringerne kun frembringe halve sandheder, uden hensyn til det egentlige motiv, for en del af enheden er blevet udeladt. For at sige det helt ærligt — det er en farlig affære.

For at have lykken med sig i et selv-forbedringsprogram må man som før sagt blive de manges tjener; så hjælper „de mange“ en til at udvikle eller opfylde motivet til ens ønske. Alt dette er ifølge den guddommelige plan. Når vi gør dette, vil de, som vi hjælper, automatisk blive vore lærere. Dette er, fordi der ikke findes to ens sind; ethvert sind, som man prøver at hjælpe, giver en eller anden slags belønning for den anstrengelse, man gør sig for at forstå dette sind. Sandelig, I er hinandens lærere. Dette er livets sande motiv såvel som den sande metode til selvudvikling.

Kristus gjorde dette meget klart; hvis man kommer ind gennem nogen anden dør, er man en tyv og en røver. For os at se lever en tyv eller en røver ikke et behageligt liv, og dog kan de være lykkelige i deres eget miljø. Dette er ikke lykken ved en naturlig tilstand, for man kan være lykkelig, skønt pjaltet og snavset, hvis man er i selskab med sine ligemænd, men man kan ikke være lykkelig, ligegyldigt hvor meget man stræber efter det, ej heller kan man lære livets og kosmos' højere love at kende — hvis man kun tjener de få. Velsignede er de, som gør Faderens vilje ved at tjene hele den skabelse, hvoraf de selv er en integreret del.

For helt at forstå sit eget selv må man tjene de utalte myriader. Ligesom disse utalte myriader eksisterer, er der utallige udtryksskanaler for det guddommelige. Ikke en enkelt kanal og ej heller de få

kan tjene forståelsen af ens eget selv, ligeså lidt som Solen, der skinner på os alle, pludseligt kunne trække sig tilbage og kun skinne på en enkelt livsform. Dette ville ikke være opfyldelsen af dens formål. — Motivet bør være gennem de „mange“, hvis man skal „kende sig selv“. Et godt eksempel på dette er min egen erfaring.

Siden jeg har haft trangen eller motivet til at hjælpe millioner under udelukkelse af mig selv, er jeg blevet genfødt en halv snes gange under udførelsen af denne tjeneste. Nogle af disse genfødsler var ubehagelige, mens andre var behagelige — efter vor målestok. Fødslen blev givet til mig af de mange, som jeg har tjent, for ikke en undlod at lære mig noget.

Hvert eneste af de mange tusinder af breve, jeg har besvaret, lærte mig noget, der var mere værd end penge, guld og al den berømmelse, som denne verden kan yde. Det, jeg lærte gennem brevene, genfødte mig og gjorde mig til den mand, jeg er. Den vedvarende besvarelse af disse breve vil frembringe en anden mand af mig i morgen. Jo større antal jeg tjener på denne beskedne måde, jo større menneske gør de af mig, da jeg gennem dem bedre forstår mig selv. Hvis jeg skulle tjene de få eller mig selv alene, hvem skulle så lære mig de ting, jeg skal vide? Min viden om mig selv ville så være lige så lille som det antal, jeg havde tjent.

Mit råd til dig er: Tjen så mange, som du kan; jo større antal, du tjener, jo større vil din forståelse af dig selv blive. Dette burde i virkeligheden være motivet hos enhver, som ønsker at fuldføre den skæbne, han eller hun blev født til.

Tjener Gud ikke al skabelse? Han har ikke tanke for sig selv. Det er grunden til, at han er den Allermågeste, og medmindre vi, hans børn, gør ligeledes, lader vi ikke hans vilje ske. Lad mig stille dette spørgsmål: Beder Gud om nogen belønning for at give os eller nogen anden af hans skabninger det daglige brød? Det gør han ikke. Hans belønning vil komme, uden at han behøver at bede derom, når Hans skabelse opfylder det formål, hvortil det blev skabt. Og således burde det ske med mennesket. Det er det eneste motiv, som vil opfylde menneskets formål på Jorden. Det har virket godt på de andre planeter.

George Adamski (sign.)

Er udvikling en kendsgerning?

Hvordan opstod de forskellige former eller „arter“ af dyreliv?

Dette spørgsmål kan ikke endelig besvares. Skønt de blev skabt ved hjælp af en „årsag“, er vi ikke i stand til at fatte „Skabelsens oprindelse“. Vi må tænke på alt liv som værende uden begyndelse eller ende. Lad os betragte nogle af de teorier, der anvendes i dag i forsøg på at forklare livets op-rindelse på Jorden.

Hvad er for det første en teori? Definitionen er: „En mulig løsning“ på et problem, som måske, måske ikke, bliver efterprøvet og bevist. Selv „beviste“ teorier bliver omstødt af nyere og bedre teorier, eftersom tiden går.

Faktisk er den teori, der fremsættes i 1. kapitel af 1. Mosebog så god, som man kan ønske sig. Hvis vi husker på, at når vi siger Gud (Første årsag), skabte verden, så tænker vi på de universelle love, som alle atomer og partikler i naturen nødvendigvis må følge.

Det betyder ikke, at Gud var et overvæsen i menneskeskikkelse, som havde magt over det oprindelige stof. „Årsagen“, som skabte vor verden, manifesterede sig i kraftfelter, både positive og negative, og de arbejdede efter de universelle love for fysik, kemi, etc. Hvis vi vil tænke på Den første Årsag på den måde, finder vi, at den Højeste Intelligens og Universets Bygmester er afsløret.

I disse kraftfelter og stofpartikler finder vi en yderst udviklet intelligent kraft, som fornyer sig. Vi finder årsagens direkte manifestation.

Hvad angår vort eget planetsystem, så har alle dets nuværende materialer engang eksisteret som gasser og partikler gennem alle universets riger. Den egentlige skabelse af vort system var simpelt hen en sammenkobling af disse materialer. Eftersom materialerne samlede sig, formede de sig til store kugler, som til sidst blev til planeterne. Deres position i forhold til Solen blev bestemt af deres masse og deres hastighed i de forskellige bevægelser.

Eftersom kuglerne blev større og større fortættedes de mere og mere om kernen og begyndte at udvikle et tryk, som til sidst fik deres kerne til at smelte, og der opstod vulkansk aktivitet. Alle disse

arbejdende kræfter var Årsagens manifestation, hvad end deres natur var.

Da planeterne var rede til det, opstod der liv på disse verdener. Den første manifestation af liv sås i form af kraftig vegetation, som lignede de billeder, der forestiller Jordens præ-dinosauriske æra.

Denne „udsæd“ opstod sandsynligvis af sporer, som faldt på planeterne i form af støv, etc. Denne udvekslen af interplanetarisk støv fortsætter bestandig og fører materialer gennem kosmos. (Nogle foretrækker at tro, at rumfolkene foretog såningen). Millioner af tons af dette støv falder på Jorden hvert år.

Er teorien om evolution rigtig med hensyn til op-rindelsen af arterne på denne planet, og udsprang livet af dødt stof? Jeg mener, svaret er NEJ. Jeg har adskillige grunde til at mene sådan. En af dem er den Biogenetiske lov, som siger, at liv kun kan opstå af liv, og i det mindste til dato, er dette eksperimentalt bevist. En anden grund er, at rumfolkene siger, at liv opstår af liv, og hvad angår livets første opståen, er dette lige så stort et mysterium som Den første Årsags oprindelse.

Evolutionsteorien siger, at livets oprindelse her på Jorden begyndte med en encellet protoplasmisk masse, som brød ud til liv spontant uden årsag. Ikke alene er dette ubegribelige, men man mangler en forklaring på, hvordan protoplasmaen opstod enten død eller levende.

Udviklingslæren siger, at disse protoplasmiske celler gradvist udviklede sig til orm, fra orm til amfibier og endelig til alle slags dyr på landjorden. De forskellige „former“ og variationer af dyr, der udviklede sig og blev kaldt arter. (F. eks.: Hundefamilien er forskellig fra hestefamilien). — Efter millioner af år formodedes en abeform at have udviklet sig, og fra den mennesket. Dette er ikke rigtigt.

Selv rumfolkene kan ikke se så langt tilbage i tiden, som til begyndelsen af den menneskelige form, som vi kender den. Det er derfor, vi siger „uden begyndelse og ende“, når vi taler om op-rindelsen af enten menneskene, livet, eller Den første Årsag. I Bibelen hentyder man til „arterne“ som „skabningen“ som den var fuldført fra verdens grundvold blev lagt (Heb. 4,3). Grunden til at jeg refererer så meget til Bibelen er, at disse skribenter af de ældste tiders bøger var i kontakt med rum-

folk og gengav meget af deres filosofi.

De arter, der består nu, vil aldrig udvikle sig til andre arter. Ikke alene sker det ikke nu, det skete heller ikke i fortiden. (Ingen begyndelse eller ende).

Vældige evner til naturlig variation viser sig både i plante- og dyreliv, alt følger naturlovene. I intet af mennesker kendt tilfælde, har en variation resulteret i frembringelse af noget, man kunne kalde en udpræget ny art af planter eller dyr. Nye variationer kan fremstå fra én kilde, men arten forbliver den samme. Den slags forandringer kendes som mutationer. De opstår hele tiden i naturen. Evolution ikke.

Vi kunne begynde med en slags fisk, og i løbet af millioner af år ville vi finde hundreder forskellige typer svømmende omkring. *Men de ville stadig være fisk.* De kunne ikke udvikle sig til noget, der ikke mere var fisk.

Når vi siger, at rumfolkene ser ud som os, hentyder vi ikke til størrelsen. De kunne være fra 3 fod til 10 fod høje, men stadig fuldstændigt mennesker af skikkelse. Vi hentyder heller ikke til farve. Forskellene ville ikke være større, end dem vi finder i de forskellige lande eller racer her. De tolv stammer kan have deres oprindelse fra de tolv systemer (ikke planeter) som vi er en del af i dag.

C. A. Honey. Oversætter: Lilli Christensen.

Hvordan kan man hjælpe?

Jeg har modtaget mange breve fra unge såvel som ældre, som indeholder disse to spørgsmål: „Hvad kan jeg gøre for at hjælpe?“ Eller: „Når jeg nævner dette emne for mennesker, ler de og mener, jeg er gal, men det gør mig ikke mere noget“. Der kommer tilstrækkeligt af den slags breve til at berettigede en artikel til forklaring af den fremgangsmåde, man skal følge, når man giver oplysninger til offentligheden.

Man kommer også på den tanke, hvorfor disse oplysninger ikke bliver offentlig frigivet af regeringerne. Det vil måske overraske Dem at vide, at rumfolkene ikke ønsker, at enhver skal vide besked om dem på nuværende tidspunkt. Hvis de gjorde, ville de ikke have nogen vanskeligheder ved at få det bekendtgjort. Flertallet i denne verden er ikke rede til at modtage sådanne oplysninger; hvis de

vidste, at disse mennesker og deres skibe var virkelige, ville der opstå panik og økonomisk sammenbrud. Mange nægter at tro på, at noget sådant ville ske. Regeringerne tror, at det vil ske, derfor gik de igang med en oplæringsperiode for ca. 17 år siden. Dengang mente de, at omskolingen kunne fuldendes i løbet af ca. 10 år. Historien har vist, hvor meget de tog fejl.

Lad mig pege på nogle af de egentlige grunde, regeringen havde til at føre en hemmeligheds-politik med hensyn til UFOerne.

Vor civilisation er gået frem, ikke ganske fredeligt, men uden at bekymre sig om de øvrige planeter. Hvis vi pludselig blev konfronteret med fremmede fra en anden verden. (Vi skal ikke komme ind på, hvorfor rumfolkene valgte netop denne tid til at forøge deres besøg på Jorden). Hvad skulle regeringerne da gøre? Skulle de fortælle folk det, eller forholde sig tavse? Det er indlysende, at folk må have noget at vide, men kan flertallet tage noget sådant nu? Nej, desværre er de fleste psykologisk uforberedt på at modtage en så virkningsfuld nyhed. Det eneste, der er at gøre, er at begynde et oplæringsprogram, som vil hæve niveauet af viden for tilstrækkeligt mange mennesker til at sikre modtagelsen af disse nye begreber, uden at ødelægge vort nuværende samfund.

De som tvivler om, at en sådan nyhed kunne berøre civilisationerne i større grad, undlader at se det mønster af ødelæggelse, som altid er opstået, hvor en højere civilisation indføres på en, som er lavere.

Brookings Institut fik udbetalt 96.000 dollars for at foretage et studium strækkende sig over ét år, til vejledning for *The National Aeronautics and Space Administration (NASA)*. Ifølge deres rapport ville opdagelsen af intelligente væsener i rummet kunne have en alvorlig virkning på offentligheden. Den fortsatte med at fastslå, at offentlighedens erkendelse af intelligensvæsener i rummet eller på andre planeter, kunne forårsage civilisationens komplette sammenbrud eller afstedkomme dybtgående forandringer. Rapporten konstaterede:

„Samfund, der har været sikre på deres egen stilling, er blevet opløst, når de er blevet konfronteret med højerestående samfund. Andre har overlevet, men i ændret form. Det er klart, at jo bedre vi kan komme til at forstå de faktorer, der indebæ-

rer at stå overfor en sådan krise, jo bedre forbedret kan vi være". Citat slut. Regeringen lytter til den slags rapporter, og derfor er hemmelighedsfuldheden angående UFOerne i dag stærkere end nogensinde.

Hovedgrunden, som luftvåbenet tidligere har givet for hemmeligholdelsen af UFO-sagen, har været, at man frygtede offentlig panik. Dette synes retfærdiggjort af, at politiets omstillingsborde selv i dag bliver blokeret med opringninger hver gang, man har hørt drønet fra en flyver, der har gennembrudt lydturen, eller når der har været en observation.

Til trods for alle tilbageholdelser og skadelig publicity er der foregået en vis skoling af offentligheden, selv om den ikke har været så stor, som man først ønskede. Tænk på, hvad der ville være sket for fem år siden, hvis man havde standset en eller anden på gaden og nævnt, at en mand i et raketskib snart ville gå i bane omkring Jorden. Det er mere end sandsynligt, at man ville være blevet betragtet som kandidat til et galehus. De fleste mennesker ville tro, man var „gal“.

I dag er der ikke én ud af en million, som ikke forudser, at vi kan rejse til Månen og længere ud. Den almindelige offentlige mening er langsomt, men sikkert skolet hen imod tanken om mennesker i rummet eller på planeterne. For øjeblikket taler vi om at kolonisere Venus og Mars. Derfra er der kun et skridt til at indrømme, at andre måske allerede er der. I løbet af meget få år vil det blive opklaret, og sandheden komme frem.

Hvad kan man i mellemtiden gøre for at fremme dette arbejde? For det første: Man skal ikke være korsfarer. Alt for mange farer omkring og forsøger at overbevise skeptikerne. De forsøger at påtvinge venner og naboer og undertiden endog fremmede deres ideer. Derfor betragtes de som værende „lidt til en side“. Nogen anser dem endog for at være sindssyge.

De fleste mennesker forstår ikke, hvorfor de nærer dette gevaldige ønske om at fortælle andre om tallerkenerne og rumfolkene, men ønsket er der, så hvad skal man gøre ved det? Nogle af dem, man møder, vil være yderst interesseret i emnet og søger at skaffe sig alle de oplysninger, de kan få fat på. Det er den slags mennesker, man skal tale til. Men fremkom ikke uopfordret med oplysninger. —

Besvar de spørgsmål der stilles, men gå ikke dybere ind på spørgsmålet, end det er nødvendigt for at give et korrekt svar.

Det næste spørgsmål er, hvordan man kan stedfæste de mennesker, som er rede til at modtage sådanne oplysninger? Her er en måde. Hvis man i et selskab, eller sammen med nogen, man kender, kommer ud for et hul i samtalen, så kan man stille spørgsmålet: „Hvad tror De, man vil finde, når vore astronauter kommer ud i rummet og udforsker planeterne?“ Og så kan man blot sidde stille og lytte. Sædvanligvis vil der opstå en livlig diskussion, og man kan straks skelne de „virkeligt interesserede“ fra skeptikerne. På den måde kan man opbygge en hel kreds af venner, der har samme interesse som en selv.

Mange mener, at disse oplysninger skulle gives til skeptikerne, og at der skulle gøres en målbevidst anstrengelse for at overbevise dem. Jeg mener det modsatte. Har De nogen sinde spekuleret på, hvorfor Kristus talte i lignelser og ikke i almindeligt dagligt sprog? De fleste præster ville sige, at han talte i lignelser, fordi almindelige mennesker bedre skulle kunne forstå ham. Det er ikke rigtigt. Han talte i lignelser, for at de ikke skulle være i stand til at forstå ham. Hvis De tvivler, så læs Matt.: 13,10-23 og Luk. 8,10. Det giver den fuldstændige beretning om, hvorfor man ikke skal tvinge kendskab ind på dem, der ikke aktivt søger den. Man kan vække deres nysgerrighed for en kort stund, men det er også alt. Kun hvis de „vågner op“ og søger disse oplysninger, skal man belære dem.

Lad mig bevise min udtalelse udfra skrevne optegnelser fra den tid. Jeg vil omskrive de omtalte vers i moderne sprog: „Disciplene kom til Jesus og spurgte: „Hvorfor underviser du i lignelser. Det er svært for os at forstå dem. Jesus svarede dem og sagde: „I er rede til at kende mysterierne om Guds rige, men disse er ikke rede. Jeg taler til andre i lignelser, fordi skønt seende, så ser de det dog ikke, og når de hører, så forstår de det ikke. Disse mennesker er tvivlere og kommer kun af nysgerrighed, ikke af interesse for min undervisning, de er fyldt med træghed og mangel på interesse. Hvis vi gav dem denne undervisning på en måde, de kunne forstå, og de ikke havde et grundlag af kundskab til at modtage det, ville de hurtigt miste

interessen og kaste lærdommen bort igen. Da ville det sidste være værre end det første, og de ville aldrig kunne modtage den igen". Matt. 13,34 gør det meget klart, at Jesus altid talte i lignelser. De få, som var rede, forstod, og de, som havde utilstrækkeligt grundlag af kundskaber forstod ikke, og de blev ikke skadet på deres vej mod kundskaber. Det betyder virkeligt, at det er forkert at undervise nogen på et plan, der ligger over, hvad de er i stand til at modtage. De må blive på deres plan. Spørgsmål, der stilles af enkelte personer kan besvares; men ved offentlige foredrag, undgår jeg det ofte med vilje, fordi der er mange tilstede, som ikke er rede til det. Læs hele kapitlet for at finde ud af den rette sammenhæng, og De vil se, at det forholder sig nøjagtigt, som jeg har skrevet.

Hvis man nærmer sig nogen, som ikke er rede til at modtage oplysninger, og præsenterer dem for tallerkenfotografier og beretninger om rumrejse, vil de sandsynligvis mene, at den som fortæller den slags historier må være gal, og det er højst sandsynligt, at de så aldrig vil blive tilstrækkeligt interesserede til at beskæftige sig med sagen. Hvis man på den anden side overlader dem til sig selv, vil deres forståelse før eller senere være øget til et punkt, hvor de vil blive nysgerrige og søge efter denne højere kundskab og søge oplysninger om rumrejse.

Nu kan De se, hvordan oppositionen har fostret mange „kontakter“ ved at forlede de ubesindige til at tro, de er i kontakt med ægte rummennesker, mens de befinder sig i trance eller under selvhypnose.

De påfølgende vilde beretninger om astralrejser i rumskibe og psykisk kontakt med „Ashtars“ og andre imaginære væsener, har ødelagt den interesse, der engang fandtes i tusinder borgere, som nu kun mener, at hele emnet flyvende tallerkener ikke er andet end vrøvl. Mange af disse mennesker vil aldrig genvinde interessen for emnet, fordi den slags historier blev kastet for dem, før de havde opnået tilstrækkelig forståelse til at skelne de falske beretninger fra de sande.

Selv de virkeligt sande kontaktberetninger kan gøre skade, hvis de bliver præsenteret for mennesker, før disse er rede til at betragte dem objektivt. Jeg taler om personlig præsentation ikke om det forhold, at de sande kontaktberetninger kom-

mer frem i de offentlige biblioteker og er til disposition for dem, der spørger. De, som søger oplysninger på bibliotekerne, er sædvanligvis rede til at modtage dem. Den person, som er klatret tilstrækkeligt højt op ad selvudviklingens stige, kan læse de forskellige bøger og hurtigt skelne, hvilke der lyder logiske nok til at betragtes som muligvis sandfærdige. Disse personer er sædvanligvis store nok til at forkaste den psykiske og astrale behandling af emnet, fordi de forstår sindets virksomhed tilstrækkeligt til at indse, at den slags oplevelser ikke er virkelige og kun har betydning for den implicerede selv.

Når jeg siger, at de ikke er virkelige, mener jeg ikke, at de ikke forekommer. De fleste af dem forekommer, men er uvirkelige i den forstand, at rumfolkene ikke var implicerede. Denne mangel på forståelse med hensyn til menneskesindet har været virkningsfuldt udnyttet af „Tavshedsgruppen“ til at latterliggøre hele emnet overfor masserne. Derfor er de tre afsnit af „Telepati“ så betydningsfulde for den oprigtigt søgende. De fortæller om rumfolkenes behandling af begrebet telepati på en måde, som er højst forskellig fra alle andre bøger om telepati, som jeg har læst. Det er den eneste serie om telepati, som er logisk opbygget, og som giver konkrete resultater.

Vi lærer af rumfolkene, at det overnaturlige ikke eksisterer, hvis vi har tilstrækkelig forståelse. Vi finder, at et menneske er et væsen udstyret med fire sanser og ikke med fem eller seks. Hvor værdifulde disse fremskredne belæringer ender, så bør de dog ikke gives til dem, der ikke har tilstrækkelig forståelse til at tilpasse dem til deres daglige liv. Processen skal foregå gradvis, ellers vil de som ikke er rede, blive liggende ved vejkanterne længe før de når frem til de dybere emner. Dette kan foregå meget enkelt. I Mr. Adamskis bøger og i hans nyhedsbreve er der sørget for diskussioner, der påkalder eller stimulerer tænkning. Mange erklæringer synes at være at gå udenom, „som katten om den varme grød“, når man ved, at der kunne være givet konkrete svar. Et konkret svar vil altid blive åbenbar for dem, der er i stand til at „tænke“ problemet igennem, og det vil betyde meget mere for dem, end hvis de havde måttet tage mit ord for det. De som ikke er rede til den rette forståelse vil ikke være i stand til det nu, men de vil finde de

virkelige svar i den evighed de har foran sig og fortsætte med at søge. Så vil de nå frem til det plan, hvor de er i stand til at forstå og acceptere.

Det er grunden til, at det ikke betaler sig at forsøge at overbevise skeptikere. Overlad dem til deres blindhed indtil de udvikler sig højt nok til at de søger nogle af svarene af sig selv, uden pres fra andre. Når en person er kommet tilstrækkeligt langt, vil han „vide“ at Mr. Adamskis billede af rummet og dets beboere, med deres filosofi og kundskab, er baseret på sandheden, og de vil „føle“ dette uden de tilhørende „bevis“, han har præsteret.

Altså: Man skal aldrig forsøge at omvende andre til denne tro, medmindre de spørger og udviser virkelig interesse. Ellers anvend tiden til at forøge Deres egen forståelse og kundskab.

C. A. Honey. Oversætter: Lilli Christensen.

Cosmic Science

Spørgsmål og svar

Fortset.

Spørgsmål nr. 83: *Hvordan vil vore videnskabsmænd advare os om de kommende forandringer, som vil berøre Jorden?*

Svar: Gennem radioen, pressen og diverse tidskrifter. Der frigives i denne tid en forbavsende mængde oplysninger, som et resultat af forskningen i det internationale geofysiske år (IGY). Som vi alle ved, blev denne forskning startet af ledende videnskabsmænd fra 67 nationer, som er i gang med en detaljeret udforskning af vor planet. De arbejder sammen, udskifter dataer om ethvert tænkeligt emne fra jordskorpens sammensætning til de nyeste oplysninger fra satellitterne. Hele verden står i dyb gæld til disse lærde, for i videnskabens interesse ignorerer de alle nationalitetshindringer og politisk mundhuggeri.

En af de sidste (1958) og mest fuldendte rapporter, jeg har haft fornøjelsen at læse, er en lommeudgave af „The world in space“. Den er udgivet

af Dell Publishing Co. Inc., 750 Third Ave., New York 17, N.Y., og sælges for 35 cent i USA. Denne udgave blev trykt i april 1958, men der kommer selvfølgelig stadig nye oplysninger, efterhånden som der gøres nye opdagelser. Jeg anbefaler imidlertid denne bog rent informationsmæssigt, og for at få lagt en god bund til studiet af fremtidige offentliggørelser.

Spørgsmål nr. 84: *Var Nikola Tesla venusianer?*

Svar: Ikke så vidt jeg ved. I hvert fald kom han ikke hertil med et rumskib — Nikola Tesla blev født på Jorden —! Det er imidlertid mere end sandsynligt, at han erindrede en tidligere kunnen i forbindelse med den elektriske videnskab.

Dette er ikke usædvanligt, idet sådanne eksempler kan findes i de såkaldte vidunderbørn, som forbavser verden med deres kunnen.

Det er også muligt, at Tesla i stedet for, på grund af sin store forkærlighed for elektriciteten, fik stillet ind på uendelige områder af kosmisk viden ved at rette sine tanker i den retning. Efter som kosmos indeholder al visdom — derfor også svarene på alt, kan han have åbnet sit sind og modtaget oplysninger om dette emne fra dets kosmiske kilde.

Det er simpelthen telepati og anvendes ofte (bevidst eller ubevidst) af videnskabsmænd ligesom af forskellige andre mennesker på livets mange områder.

Nogle, som anser det for en naturlig evne, har anvendt det hele livet, medens andre arbejder på at udvikle det.

Spørgsmål nr. 85: *Har du nogen sinde hørt om Ashtar?*

Svar: Ja, mange gange. Efter alt, hvad jeg har lært, meddeler „Ashtar“ sig kun gennem mystiske kanaler. Han påstår at være hersker over adskillige millioner rummennesker, lover, profeterer om fremtiden, taler om Gud og Djævelen, truer, splitter o.s.v., hvilket på intet punkt stemmer med det, jeg har lært af rummenneskene. Jeg har aldrig fået Ashtars eksistens som en fysisk rummand bekræftet af de, jeg mødtes med.

Man har sendt mig et antal Ashtar-„meddelelser“, og ved at læse dem omhyggeligt har jeg fundet en anelse sandhed hist og her. Dette er altid

tilfældet, for løgn kunne ikke eksistere, hvis der ikke var en virkelighed, som havde formet den. Det er tilstedeværelsen af disse små brikker af sandhed, som skaber så meget forvirring hos de, om ærligt søger virkeligheden, men som ønsker den på et virkeligt i stedet for på et mystisk grundlag. Hvis noget er universelt, vil det blande, men ikke skille.

Da jeg ikke benægter eksistensen af mennesker på planeter udenfor vort solsystem, som er både højere og meget lavere udviklet end vi er, hvorfor skulle vi så følge „ledelsen“ fra noget, som ikke kan hjælpe os? Med vor øjeblikkelige mistroiske indstilling overfor hinanden, behøver vi så sandelig ikke at række ud i rummet for at få mere splitelse.

Jeg kunne indrømme Ashtar virkelighed som en tankevibration, meget på linie med tanker fra tidligere og nulevende civilisationer på Jorden, men heller ikke mere. Sådanne tanker kan fanges af enhver, som åbner sit sind for, hvad der måtte komme forbi. Det er derfor, vi hele tiden bør være på vagt overfor de indtryk, vi modtager. Dette forklares enkelt og ligetil i bogen Telepati, det kosmiske eller universelle sprog. (Kan fås ved henvendelse til SUFOI, Rønneallé 9, Sunds, Jylland).

Spørgsmål nr. 1: *Er Solen lige som en planet under den skinnende atmosfære, og er der mulighed for, at der kan leve mennesker der? Personligt tror jeg ikke, den er et bedt kogende legeme.*

K. O. M. Skive.

Svar: Vi må indrømme, at vi endnu kun ved meget lidt om naturen, så vi kan kun sige, hvad der er i overensstemmelse med sund fornuft og de seneste videnskabelige kendsgerninger. Rumfolkene har aldrig sagt meget om Solen, undtagen at den kan lignes ved en kæmpemæssig generator og udsender radiation, bestående af ultra-violette, hårde og bløde x-stråler, kosmiske og gammastråler. Det giver ikke meget varme og lys som sådan. Når de ultra-violette stråler når Jordens kraftfelt bliver frekvensen nedsat. Så bliver de til synligt lys. Nedsættes frekvensen yderligere, forandres de til infrarøde stråler, som er varme. Dette bombardement af Jordens atmosfære skaber ionosfæren, som tjener som

et skjold mod de ultra-violette stråler. Denne beskyttelse er automatisk, da ionosfæren bliver stærkere eller svagere eftersom radiationen fra Solen er stærk eller svag. Jeg tvivler på, at der kan leve mennesker der på grund af den stærke radiation, uanset om overfladetemperaturen er varm eller kold.

Spørgsmål nr. 2: *Mr. Adamski hævder i sine bøger, at Frank Scullys beretninger er 95 pct. reelle, med små ændringer, som sandsynligvis har til formål at beskytte visse personer. Mr. Adamski siger, at rumfolkene ser ud nøjagtig som os; og Frank Scully siger, de, som fandtes i det nedstyrtede skib, var mindre end fire fod høje. Hvem lyver og hvorfor? De skulle have sammenlignet deres optegnelser, før de offentliggjorde deres oplysninger.*

Navnet slettet.

Svar: Mange mennesker giver sig ikke tid til at tænke over, hvad mr. Adamski virkelig skrev. De ønsker med forsæt at tvivle og kaster alle slags imaginære uoverensstemmelser ind i billedet. Det faktum, at rumfolkene ser ud nøjagtig som vi, har ikke noget med højden at gøre. Her på Jorden har vi også pygmæ-stammer og kæmpe-stammer.

I denne verden er der gule, brune, sorte og røde etc. Her er mange slags kulturer. Hver har sine egne kendetegn med hensyn til føde, klædedragt, vaner og boliger. Rumfolkene repræsenterer også alle disse forskellige størrelser, hudfarver og etc.

Når alt kommer til alt, hidrører de fra samme Skaber som vi. Når de ønsker at kontakte os vælger de mennesker som ligner os mest i højde, farve race etc. Det er for, at de kan bevæge sig iblandt os upågtet. Hvis de kun er ude på en rutinemæssig videnskabelig rejse, ville det ikke være nødvendigt med en sådan udvælgelse af besætningen med hensyn til højde og race. Små skibe ville have små besætninger.

I de store skibe er folk af alle størrelser og hudfarver, som mr. Adamski har skrevet og fastslået mange gange. Indfødte venusianere er som regel mindre end middelstørrelsen på Jorden, men nogen har samme størrelse, andre og endog større.

Nu ser De, hvad vi mener, når vi siger, de ser ud nøjagtig som os, og eksisterer nøjagtig som os, hele universet igennem. Det ville ikke gøre nogen forskel, og nogen var blå eller grønne af hudfarve (skønt jeg ved ikke af, at nogen i vort solsystem er det), de ville dog være fuldstændig som os med de

egenskaber, der kendetegner mennesket. Størrelsen kan variere, og farven kan variere, men forskellene er ikke større, end vi finder dem mellem de forskellige racer på denne planet.

Spørgsmål nr. 3: *Var Jesus Kristus Gud i menneskeskikkelse? Eller var han blot en inspireret lærer? Hvad mener rumfolkene om det?*

Valencia Pensylvanien.

Svar: Der findes mange lærer og mange forskellige trosretninger i verden, alle af mere eller mindre dogmatisk natur. Deres spørgsmål kan imidlertid besvares på linie med de kosmiske grundsætninger, og dette kan bekræftes, dersom vort synspunkt er bredt nok. Når vi betragter naturen, inklusive Jorden og alle andre planeter og stjerner, må vi indrømme, at en eller anden Højere Intelligens (Første Årsag) skabte det. Alt skabt, inklusive mennesket, må være lige så „helligt“ som det, der skabte det. Skaberen betragter alle skabninger inklusive mennesket som lige. I den forstand er vi alle, inklusive Jesus „Sønner af Gud“ og repræsenterer Skaberen og genspejler hans tanker. Forskellen mellem Jesus Kristus og vore dages mennesker er, at Jesus vidste dette og levede efter det, hvad mennesker i vore dage ikke gør. Husk, at Jesus sagde, han og Faderen var ét, og uden Faderen kunne han intet gøre. Han sagde også, at vi kunne blive som han og gøre endnu større ting.

På den måde kan vi godt kalde ham Guds inspirerede lærer. Skaberen manifesteres gennem skabningen, og fornyer og udtrykker sig gennem den. Jesus lærte, at vi alle er templer for Gud. Men vi er kun på børnehavestadiet med vor lærdom. Han sagde, at han gav os mælk som føde (let undervisning) i stedet for kød (dybere undervisning), fordi vi var spædbørn i Kristus.

Alle ting skabt af Gud er så hellige, som de kan blive. Mennesker kan ikke forbedre Gud, skønt mange mener, de kan. Hele naturen er hellig i den forstand, og hele menneskeheden er „Guds Søn“. Hele menneskeheden, deriblandt Jesus, er en del af Gud, nogle er spædbørn med hensyn til kundskab, andre er lærere, som Jesus var. De, som har læst Adamskis bog, vil huske hans erklæring med hensyn til Jesu' oprindelse. Han var en højtudviklet lærer, som valgte at blive født her for at hjælpe os på vor vej op ad kundskabens stige. Han lærte os om broderskab og om de universelle love, og

han ønskede aldrig eller tilsigtede, at mennesker skulle fordreje hans lære og bygge kirker i hans navn.

I dag forsøger mennesker på Jorden igen at skabe en ny religion ud af de besøgendes kommen. — Mange mennesker tilbeder dem bogstavelig talt. — Rumfolkene beklager denne situation, og det er endnu en grund til, at de ikke kan gøre alt det, de måske gerne ville gøre. Et af mine hovedformål er at vise mennesker, at en etisk lovebog kan udvikles uafhængig af forvirringen i verden i dag, og tilsluttes den samme lovebog, som har virket så godt på de andre planeter i vort system.

C. A. Honey. Oversætter: Lilli Christensen.

Poltergeist fænomenerne

Dette er den første af en artikelserie, som forklarer de forskellige typer af fænomener, som Cosmic Science studerende bryder deres hjerner med.

Det første, vi vil behandle, er „Poltergeist Fænomenerne“, da disse, gennem de sidste par uger, har været emne for avisartikler. Andre artikler om forskellige fænomener vil fremkomme i nær fremtid.

I Indianapolis, Indiana, blev et hjems fred og ro for nylig forstyrret af noget, som aviserne kaldte „mystiske kræfter“. Ca. 40 krystal- eller kinesiske glas blev slået i stykker af ukendte kræfter i løbet af tre dage.

Ved et lignende tilfælde, nogle måneder i forvejen, så man en pladespiller bevæge sig gennem luften ved egen hjælp, flyve tværs gennem værelset og ramle mod et skab. Andre genstande fløj også omkring ved egen hjælp. Dette skabte naturligvis frygt og bestyrtelse.

Mange mennesker spørger om disse ting og spekulerer over, hvad forklaringen kan være. Lad mig på det bestemteste forsikre dem om én ting. Der er ingen ånder med i spillet. Mange mennesker er ikke langt fra overtro, selv ikke i vore dage, og tilskriver alt, hvad de ikke forstår til såkaldte ånder og spøgelser. Som følge deraf er fænomenerne, som er nævnt i 1. og 2. afsnit blevet benævnt som „Poltergeist“, hvilket betyder „Et støjende spøgelse“. I virkeligheden eksisterer sådanne spøgelser ikke. Svaret er meget mere enkelt og mere videnskabeligt end som så.

I hvert tilfælde har jeg observeret, at børn med følelsesmæssige forstyrrelser var indblandet. De var vrede på de voksne i almindelighed og oprørske af naturen. Når et sådant oprør begynder at røre sig i et barns sind, er det mere eller mindre hjælpeløs med hensyn til at gennemføre sine ønsker. De voksnes verden er for stærk, og fantasiens verden tager overhånd.

Lige fra fødselen af får børnene en opdragelse, der går ud på at påtvinge dem de forudfattede ideer, fordomme og begreber, der eksisterer rundt omkring dem. Efter som de bliver ældre, kommer de længere og længere bort fra de erindringer, de havde med sig, og mister de naturlige evner, som er skjult dybt i det underbevidste i os alle. Telepati er en af de evner, der sædvanligvis tabes.

Nogle bevarer tilstrækkeligt af disse evner, stadig i underbevidstheden, men ikke dybt skjult, til at sætte dem i stand til at frembringe sådanne fænomener. Nogle kan være udviklet til et punkt, hvor de er ganske svagt klar over, hvad der foregår. Men de fleste er yderst uvidende om, hvad de gør. Børn, som er i besiddelse af tilstrækkelig erindring til at være klar over de evner, de har, er som regel for smarte til at fortælle det til nogen som helst, og de er i regelen også smarte nok til ikke at give sig af med barnagtige spilopper.

De, vi vil omtale, har ikke nogen bevidst viden om deres evner, men der er stadig en meget tynd væg mellem deres bevidste og underbevidste sind.

I den slags tilfælde bliver der trukket ganske let på underbevidstheden, og da denne har adgang til al kundskab og magt, er den i stand til at frembringe de omtalte fænomener.

Vi anvender kun en meget lille del af hjernen, ca. 8 til 10 pct. sammenlignet med rumfolkene, som anvender 15 — 20 pct. eller mere. Når vi udvikler os tilstrækkeligt, vil vi blive i stand til at anvende denne større kraft. Og ting, der nu ser ud som mirakler, vil blive hverdagsagtige. *Mind Over Matter*. (Ånden der behersker stoffet. O.A.). Skønt det ikke er nogen helt god benævnelse, vil det i det mindste sætte Dem i stand til at forstå, hvilken kraft jeg hentyder til.

Det er denne latente kraft, der af det forstyrrede individ tappes fra det underbevidste. Sædvanligvis har den person eller det barn, det drejer sig om, ikke nogen bevidst kendskab til, hvad der foregår,

og resultaterne er helt ukontrollerede. Det er det samme, der sker, når en person, der er hypnotiseret, får besked om at gøre sit hjerteslag langsommere etc. De kan gøre hjerteslaget langsommere og standse smerte og blødninger og gøre mange ting med vilje, som normalt er umuligt. Hypnose tilvejebringer en måde, på hvilken man kan beordre den dybere bevidsthed til at udrette visse hverv.

I disse børn forekommer det samme uden hypnose, på grund af den følelsesmæssige tilstand.

Det menneskelige sind har adgang til ubegrænsede kræfter, når der bliver trukket på den rigtige måde. Det er i stand til at få genstande til at svæve og bevæge sig omkring og har på en måde indflydelse på alt stof. Det er den samme kraft, som bøjer vandviserens kvist. Den bliver næsten altid udløst, uden at den implicerede person har bevidst viden om det. Kun de højt udviklede kan anvende den med vilje.

Den modstand, der bygges op i disse personer, i samme grad hos voksne og børn, trækker på det underbevidste, og resultatet er, at genstande kastes omkring og ødelægges. De slår ubevidst igen med noget, de ikke bevidst kan kontrollere.

Dette emne kunne udforskes nøjere, men med denne skitsering skulle De være i stand til at udforske Deres egne evner. Ved at stimulere Deres tænkning på emnet, skulle De være i stand til at erhverve Dem god forståelse af den slags ting.

I fremtiden vil artiklerne skitsere ting som: Hvad er spøgelse? Hvad får mennesker til at brænde, uden at ilden skader deres tøj eller boliger, skønt den tilsyneladende har brændt indefra og ud. Mange af den slags tilfælde kan man læse om. Legemer er ofte fundet svært forbrændt, uden at klæderne bærer spor. Stolene, de personer har siddet i, er ofte end ikke svedet. Hvad forårsager klippestykker og andre objekter til, tilsyneladende, at materialisere sig midt i luften og falde ned på jorden. Hvordan fuldbyrdes helbredelser, som ikke har nogen mulighed for at være af psykosomatisk oprindelse.

Næste måneds artikel vil omhandle det virkelige svar på tilsynekomster eller spøgelse, og hvad der får dem til at vise sig. Folk ser virkelig ved disse lejligheder spøgelse, men hvad er de? Kommer de fra en åndelig verden?

Fortsættes næste måned.

Oversætter: Lilli Christensen.

Mars

Forord: SUFOI har gang på gang bragt stof om de nyeste astronomiske opdagelser og teorier. Vi har tidligere i såvel små som store indlæg behandlet spørgsmålet om liv på de øvrige planeter. Da en stor part af bladets læsere sandsynligvis ikke har stiftet bekendtskab med detaljerne i dette stofområde, vil vi her bringe den vigtigste af teorierne om Mars.

(Sammendrag fra „Liv på andre planeter“ af L. Golosnitsky, Moskva, 1955) *Fortsat.*

Sæsonforandringerne på Mars ligner i forbavsende grad farveforandringerne i Jordens plantedække. De ligner den jordiske vegetations opvågen om foråret blomstring ved de varme dages komme, og dens henvisnen om efteråret, når kolde vinde, — den kommende, lange, strenge vinters budbringere — begynder at blæse.

I spektret over udstrålingen fra Jordens flora er der altid et karakteristisk bånd af klorofyl-absorbering i de røde stråler — en sort linie i den røde ende af spektret. Denne linie skyldes det faktum, at klorofyl-korn opsuger røde stråler og bruger deres energi til at opbygge nærende, organiske substanser. Hvis man havde opdaget en klorofyl-absorberingslinie i spektret fra „havene“ på Mars, ville man have fået et sikkert bevis for eksistensen af vegetation, der dækkede „havenes“ territorier. Imidlertid kunne de mest grundige forsøg ikke afsløre klorofyl-absorberingslinier. Mange videnskabsmænd har derfor konkluderet, at der ikke er nogen vegetation på Mars.

Medens G. A. Tikhov spekulerede over dette problem, bemærkede han det følgende faktum. Undersøgere har sammenlignet de optiske forhold for „Mars-havene“ med jordplanter, der lever i tropisk eller tempereret klima. Men Mars' klima er meget strengt, og dens overflade modtager $2\frac{1}{2}$ gange mindre sollys og varme end Jorden.

Siden alt planteliv er forbundet med Solen og afhængig af Solens lys og varme, følger det, at planter på den fjerne Mars nødvendigvis må have udviklet evnen til at absorbere energien i Solens stråler til det yderste.

Vore planter er tilfredse med den varme, der

bæres af de røde stråler. Denne varmemængde er naturligvis ikke tilstrækkelig for marsplanterne. For at de kan vokse og udvikle sig tilfredsstillende, må de absorbere energien, ikke blot fra de røde, men også fra andre langbølgestråler, først og fremmest de infrarøde.

Hvordan ville denne evne vise sig udadtil? Først og fremmest ville „havene“ ikke tilbagekaste de infrarøde stråler, som bærer halvdelen af Solens varme. Derfor måtte „havene“ på plader, der var overfølsomme overfor infrarøde stråler, ikke være hvide, men have en mørk farve — noget som blev observeret i virkeligheden. For det andet måtte klorofyl-absorberingslinierne fra marsplanterne i de røde stråler strække sig videre ind i de orange, gule og i særdeleshed de grønne stråler (som bærer en anden tredjedel af Solens varme) og således blive usynlige. Derfor måtte klorofyl-absorberingslinien i spektret fra „marshavene“ savnes. Dette er netop tilfældet.

For det tredje absorberer Mars-planterne i stærk grad den langbølgede eller synlige del af det synlige spektrum d. v. s. røde, gule og tildels grønne stråler, så de kolde stråler, d. v. s. en del af de grønne, de blå, indigo og violette stråler dominerer stærkt i det reflekterede lys og giver planeten en kold farve.

Og eftersom en tings farve bestemmes af de stråler, den tilbagekaster, må marsplanterne have en grønlig-blå eller blålig kulør, hvilket faktisk er tilfældet.

Således har G. A. Tikhov teoretisk fjernet grundindvendingen mod eksistensen af vegetation på Mars.

Hvordan kunne disse forklaringer undersøges?

G. A. Tikhov besluttede sig til at analysere de optiske egenskaber ved planter, der levede i tundraen, på toppen af høje bjerge eller under strenge forhold, der nærmer sig de, der findes på Mars. På samme tid kom han med følgende kække påstand: De optiske egenskaber ved planterne fra nord og fra de høje bjerge måtte ligne Mars-vegetationens egenskaber. Specielle ekspeditioner blev sendt til polarbæltet og Pamirs bjerge for at undersøge egenskaberne ved planterne i nord og i stor højde. Det udtømmende materiale, der blev samlet, har fuldtud bekræftet korrektheden i alle Tikhovs konklusioner og påstande.

Næsten alle planter, der lever i polarbæltet har ligesom Mars-planterne ikke nogen klorofyl-absorberingslinier i de røde stråler.

G. A. Tikhov's bemærkelsesværdig opdagelser har faktisk bekræftet, at livet udvikler sig i Universet i følge de samme biologiske love.

Således fødes en ny videnskab — astrobotanik, og den er vokset til astrobiologi.

Er der nogen dyr på Mars? Teleskopiske observationer kan ikke give noget direkte svar på dette spørgsmål. Men der er indirekte beviser på eksistensen af Mars' dyreverden. Vegetationen på Mars kræver, ligesom på Jorden, en vedvarende forsyning af kultveilte. Under Jordens forhold udånder dyr kultveilte og er hovedleverandører af kultveilte til atmosfæren. I øjeblikket kender vi ikke nogen kilder af kultveilte af uorganisk oprindelse på Mars. Luftarten er imidlertid til stede i plantens atmosfære på trods af dens konstante absorbering af planterne. Hvor kommer den fra? Det kan antages, at den kommer ud i atmosfæren som et resultat af livsfunktionerne hos dyr, der lever på planeten.

Er der tænkende væsener på Mars? Vi er kommet til et af de dybeste spørgsmål i forbindelse med problemet om liv på andre planeter, nemlig til spørgsmålet, om der er tænkende væsener på Mars.

Vi tvivler ikke på, at der i det uendelige Univers eksisterer en mængde planeter, beboet af tænkelige væsener.

I betragtning af ensartetheden i naturens love kunne udviklingen i Mars' dyreverden have nået dannelsen af et højt udviklet nervesystem hos en af dyrearterne, der bor der. Og skønt de tænkelige væsener på Mars slet ikke behøver at se ud som mennesker, må arbejde, tænkning og samfundsliv være almindelige, karakteristiske attributter, som forener tænkelige „menneskeheder“ fra forskellige verdener.

Ser vi nu på Mars nogle dannelser, som kunne forklares som værende af kunstig oprindelse? En hel række videnskabsmænd besvarer på dette spørgsmål bekræftende, idet de mener, Marskanalerne netop er af kunstig oprindelse. „Kanalerne“ er formationer af udstrakte linier, der dækker hele planetens overflade som et net. Menre end 1000 „kanaler“ kendes i dag. Omkring 500 er blevet fotograferede, skønt „kanalerne“ er meget vanskelige at fotografere, da de ligger på grænsen af det synlige.

Det er blevet påstået, at „kanalerne“ er fejllinier i planetens overflade, d.v.s. naturlige dannelser. Denne forklaring støder imidlertid på alvorlige vanskeligheder. Revner i overfladen kan være af to arter. De kan være kløfter i overfladeklipperne eller trugagtige fordybninger.

Lad os antage at „kanalerne“ er revner i Mars-overfladen. De fleste af dem er fra 20 til 60 km brede. Revner af en sådan bredde ville tilsvarende have en mægtig dybde og ville syne sorte i farve på grund af lys-absorberingen. Desuden ville revnerne være synlige hele tiden. Vi kan imidlertid ikke se størstedelen af „kanalerne“ om vinteren. — Deres netværk viser sig på planetens overflade om foråret, når polarisen tør. De kanaler, der har direkte forbindelse med polarkappen, kommer først til syne — derefter de, som er længere borte. Med andre ord synes „kanalernes“ netværk at sprede sig på planeten fra polen til ækvator. Desuden viser observationer, at mange „kanaler“ består af små pletter og striber af grønlig kulør.

Det er absolut iøjnefaldende, at „kanalerne“, som viser sig periodisk på planetens overflade, og som består af adskilte, grønne pletter, ikke kan være kløfter, men er overfladeformationer.

Lad os nu antage, at „kanalerne“ er et system af fejl og trugsænkninger. Sænkningers oprindelse er — lige så vel som kløfters — forbundet med aktive, underjordiske, tektoniske kræfter. Men kan vi forestille os, at de vulkanske kræfter skulle danne en identisk type af sænkninger ens over hele overfladen på planeten skala. Sådan en påstand synes yderst utrolig.

Endvidere er den tektoniske aktivitet på Mars tydeligvis så svag for øjeblikket, at vi ikke observerer nogle vulkanske fænomener på dens overflade. Deraf følger, at dannelsen af et så grandøst system af kløfter kun kunne være dannet i den fjerne fortid for hundreder af millioner år siden. Og dog ligger „kanalerne“ hovedsagelig i ørkenerne og kun få af dem krydser „havene“.

Under forhold, der ofte byder på sandstorme, ville alle hulninger på Mars' overflade uundgåeligt være blevet fyldt med støv og sand til kanterne.

Da „kanalerne“ periodisk bliver grønne om foråret, kan det afgjort erklæres, at de repræsenterer vegetationszoner. Men hvorfor er denne vegetation arrangeret i regelmæssige, udstrakte rækker?

Hypotesen om „kanalernes“ kunstige oprindelse giver svaret på dette spørgsmål. Denne hypotese antyder, at Mars' intelligente indbyggere, der er tvunget til at kæmpe med tørken, samler vand, hvor isen smelter og derfra dirigere det til de nødvendige lokaliteter ad et kolossalt system af kanaler. Vi kan selvfølgelig ikke skelne selve vandvejene. Alt hvad vi kan se, er de kultiverede marker og distrikterne, der er dækket med planter på kunstvandet jord, som følger vandvejene. Fremtidige undersøgelser vil vise, om denne hypotese er korrekt. Teorien om kanalernes kunstige oprindelse burde ikke synes fantastiske for os. Vi ved, at vi bebor en gennemsnitsplanet, som ikke har nogen privilegeret stilling mellem andre himmellegemer.

Vor bevidsthed, vor hjerne er det legitime højere trin i stoffets udvikling. Hvis rationelle væsener lever på Jorden, er det logisk at indrømme deres eksistens også på Mars, hvorpå livet utvivlsomt har foretaget en lang udviklingsrejse.

Australian Flying Saucer Review
Oversætter: Per Borgaard.

Foo-Fighters

Ought to be translated

Hos de mennesker, som for forholdssvis kort tid siden er begyndt at interessere sig for fænomenet UFO's, findes en udbredt antagelse af, at UFO-aktiviteten om vor planet har taget sin begyndelse omkring 1947 — altså 2 år efter den 2. verdenskrigs afslutning. De af os, som mere indgående har studeret dette emne, vil imidlertid erindre, at den i 1947 begyndende aktivitet havde gennemgået en vis forberedende fase i 1944—45 — altså på krigens højdepunkt. Disse objekter lignede dog ikke særligt de senere observerede objekter, som blev kaldt UFO's, men var snarere ejendommelige røde, gyldne eller sølvskinnende skiver eller kugler, som af USAF blev kaldt „Foo-Fighters“.

I Harald T. Wilkens bog „Flying Saucers on the Moon“ findes i kapitel 2 et afsnit „The Coming of the Foo-Fighters“, hvorfra citeres:

„Det var i krigsåret 1944, at engelske og amerikanske piloter gjorde visse usædvanlige erfaringer. I de engelske aviser fandtes ikke ét ord herom, og grunden var: streng censur.

Selv om senere andre gådefulde ting er afsløret, så forblev denne ene ting — i det mindste i England — stadig tabu. Det er ikke min opgave at ytre mig om eventuelle grunde hertil.

Men jeg ved, at 2 engelske piloter har meldt til Den hemmelige Tjeneste, at der ved en krigindsats pludseligt dukkede mærkelige ildkugler op i stor højde. De opførte en slags ballet i luften og kredsede endog i rasende fart omkring flyets bærepanspidser. De begge piloter med fuld gas gik over i et styrt, fulgte ildkuglerne med og overhalede endog flyet med lethed, selv om flyet havde en enorm hastighed.

Andre piloter kunne berette om stærkt lysende lys, som fløj i eksakte formationer. Også en bombebesætning berettede, at 15 til 20 af disse ildkugler fulgte deres fly i nogen afstand.

Wilkens beskriver i enkeltheder de første iagttagelser af disse Foo-Fighters gjorde af amerikanske natjagerbesætninger over Rhinen i rummet nord for Strassburg og særligt i det vest for Rhinen liggende rum over Hagenau-Neustadt — det daværende allierede frontafsnit.

Det er temmeligt sikkert, at det første møde fandt sted den 23. november 1944 over Rhinen i nærheden af Mainz. Her så løjtnant Edward Schluter fra den 415.-US-natjagereskadrille fra Dijon i Frankrig 8—10 ildkugler, der i formation fløj med stor hastighed. Himlen var klar med enkelte, lette skyer. Månen var i første kvarter og sigtbarheden god. Schluter og hans besætning, radarofficer, løjtnant Donald J. Meiers og observatøren, løjtnant T. Ringwald, kunne uden besvær betragte ildkuglerne, da de havde slukket al instrumentbelysning i maskinen for at hindre mulig blænding herfra. De kontaktede omgående ledelsen på flyvepladsen og meddelte, at de tilsyneladende blev jaget af 10 tyske natjagere. Flyvepladsens radarpersonale svarede blot: „Er I tossede? Vi kan ikke se andet deroppe end jeres elendige potte. Ser I spøgelse?“

Schluter og hans besætning anede, at ingen ville tro dem på deres ord, men anse det hele for hallucinationer, neuroser eller andet lignende. Derfor undlod de at afgive nogen officiel melding, da de landede i Dijon.

De næste møder mellem besætningerne fra 415.-natjagereskadrille og ildkuglerne fandt sted den 27. november, 22. og 24. december 1944, hvor hver

gang nogle ildkugler blev set. Kort tid derefter så en US-pilot i en P-47 „Thunderbolt“ ved højlys dag over Neustadt/Pfalz 15 Foo-Fighters. Et eller andet sted har jeg en gang læst en detaljeret beretning om en af disse ildkugler, som smuttede ind gennem et hul på halepartiets overside af en US-bomber, svævede frem og tilbage i halepartiet og til besætningens store overraskelse atter smuttede ud gennem hullet. (Et lignende tilfælde indtraf langt senere i foråret 1959, hvor en sådan ildkugle viste sig i en russisk TU-104 passagermaskine, der var undervejs fra Kasachstan til Moskva).

Efterhånden, som observationerne tiltog, afgav besætningerne naturligvis meldinger, når de atter landede. USAF var herefter tvunget til at tage hele forholdet alvorligt. Det nyttede ikke mere at lægge meldingerne ad acta med en overbærende hovedrysten eller halvalvorligt kalde meldingerne for hallucinationer eller endog for indsatsneuroser.

Ikke desto mindre — de uundgåelige „erklæringer“ fra „eksperterne“ kom snart. I 1945 erklærede videnskabsmændene i New York, at de røde og gyldne kugler ikke var andet end „Sankt Elmsild“ (d.v.s. lysende elektriske udladninger fra mastetoppe og andre spidse genstande. Overs. anm.).

Også i Det fjerne Østen

Krigen i Europa fandt sin afslutning i maj 1945, men det varede ikke længe, så viste „Sankt Elmsilden“ sig også over krigsskuepladsen i Pacifikområdet. Over Truk i Det mellemste Pacifik og over Japan oplevede besætningerne på B-29-bombeflyene, hvorledes ildkuglerne fra neden skød op, blev svævende over bæreplanerne og vekslede i farverne fra rødt over orange, hvid og atter tilbage til rødt. Som over Tyskland således også over Det fjerne Østen: ildkuglerne viste ingen angrebshensigter. De var der blot — de var åbenbart kun nysgerrige.

Selv med den største hastighed kunne flyene ikke indhente disse ildkugler. En gang — det var om natten — steg en B-29 stejlt op i en skybanke for at opfange en af disse „ledsagere“. Da flyet kom op over skybanken, var ildkuglen endnu længere oppe. Piloten meldte senere, at ildkuglen havde målt over en meter i diameter. Den glødede ejendommeligt fosforagtigt og havde ingen fremstående dele som vinger eller finner.

Tyskerne havde også set disse ildkugler over

Tyskland og havde antaget dem for et hemmeligt allieret våben, og således gik det også i Østen. De forvirrede japanske piloter må have antaget ildkuglerne for et hemmeligt amerikansk eller russisk våben.

Efter Tysklands besættelse blev der dog ikke set flere Foo-Fighters. Ved en nøje undersøgelse af de tyske forsøgsstationer og deres hemmelige projekter blev — så vidt os bekendt — intet fundet, hvoraf man kunne slutte, at tyskerne havde opfundet noget, som kunne være gyldne eller sølvskinnende kugler, der kunne flyve timelang i formationer og fra det ene øjeblik til det andet gøre sig usynlig og atter synlig. Hvis disse Foo-Fighters havde været tyske, japanske eller allierede kampmidler, hvorfor har man så i de forløbne 15 år hørt om dem? Hvem har tidligere hørt om en hemmelighed, der gennem så mange år stadig er forblevet en hemmelighed?

De første presseberetninger

Til mig er der naturligvis ofte sagt, at alt dette var mere eller mindre rygter, som nu var blevet offentligt gjort af Harald Wilkens. Hvorfor, således spurgte man mig, bragte pressen første gang i januar 1945 noget om disse Foo-Fighters, mens den stærkt censurerede britiske presse først senere i 1945 bragte korte beretninger om UFO's — men ikke om Foo-Fighters (og disse UFO-beretninger, tilføjer Wilkens, forsvandt lige så pludseligt, som de kom. Tilsyneladende var censuren skredet ind).

Pe dette tidspunkt var jeg blevet forflyttet til USA og ledede Det britiske Konsulat i New Orleans i årene 1944/45. Jeg kan bevise, selv om Wilkens ikke har ganske uret med sin erklæring om, at US-pressen første gang den 1. og 2. januar 1945 berettede om Foo-Fighters, at der allerede den 13. december 1944 blev skrevet herom. Jeg er i besiddelse af et udklip af avisen „New Orleans Item“ fra denne dato. Her er teksten:

(Ass. press) Paris den 13. december 1944.

Da de allierede stadig gør fremskridt på vestfronten, har tyskerne kastet et nyt våben ind i kampene — gådefulde, sølvskinnende kugler, som „svømmer“ i luften. Piloter har afgivet beretninger om disse objekter, som optræder enkeltvis eller i klaser. (Det er ikke ganske klart, hvad formålet er med disse „svømmere“. Det er muligt, at det

drejer sig om et nyt luftforsvarsmiddel eller luftvåben). (Denne beretning blev af hovedkvarteret stærkt beskåret).

Iflg. Wilkens lød den officielle beretning den 2. januar 1945 i „New York Herald Tribune“ således:

„Fra et natjagerstøttepunkt i Frankrig.

Den 13. december 1944 blev det iflg. pressemeddelelser berettet, at tyskerne havde indsat sølvskinnende kugler mod de om dagen indflyvende maskiner. Piloter beretter, at de har set disse kugler under deres flyvninger over Rhinen dels som enkelte kugler dels i klaser. Det synes, som om tyskerne har kastet noget nyt på himlen over Tyskland om natten. Det er de tossede, gådefulde Foo-Fighters-kugler, som raser omkring de flyvende „Beafighters“ vingespidser. Flyenes besætninger er gennem flere uger blevet ledsaget af dette hemmelighedsfulde våben under deres natlige togter. Ingen synes at vide, hvad dette flyvende våben er. Ildkuglerne viser sig ganske pludseligt og ledsager flyene over mange kilometer. De synes at være fjernstyrede fra jorden. Således bliver der i det mindste sagt af efterretningstjenesten“.

„Der findes 3 slags af disse lys“, sagde løjtnant Donald Meiers fra Chikago. „Den ene er en rød kugle, som viser sig ved vor vingespids og ledsager os. Den anden er en lodret række af 3 ildkugler, som flyver foran os, og den tredje er en gruppe på ca. 15 lys, som kommer tilsyne i det fjerne, og som står på himlen som et tændt juletræ, hvis lys stadig tændes og slukkes“.

Piloterne på de siden 1943 indsatte natjagere anser disse ildkugler for det mest hemmelighedsfulde, som de hidtil har set. De er overbevist om, at disse Foo-Fighters er indsat som et psykologisk, men også som et militært kampmiddel, selv om det ikke er ildkuglernes natur at angribe fly.

„For nylig fangede en Foo-Fighters mig i ca. 220 m højde og jagede med mig over 30 km ned gennem Rhindalen“, fortalte Meiers. „Jeg drejede til højre og ... 2 ildkugler kurvede med. Vi fløj med en fart af godt 420 km/t, men ildkuglerne fulgte uden besvær med. En anden gang traf vi også en Foo-Fighters, og jeg styrtede bort med 580 km/t. Kuglen holdt sig i lang tid på højde med vor vingespids og skød derpå opad.

— Da jeg så tingesten klæbe fast ved vor

vingespids, faldt den frygtelige tanke mig ind, at der et eller andet sted på jorden stod en tysker, som — ved at trykke på en knap — kunne sprænge mig i luften. Men tingesten eksploderede ikke, og den gik heller ikke til angreb. Den fulgte os blot og syntes kun at være yderst nysgerrig“.

Således lød altså den første pressemeddelelse i Amerika, og efter al sandsynlighed var den ikke strengt censureret. Mit avisudklip for den 13. december 1944 stemmer i det store og hele overens med den meddelelse, som blev frigivet den 2. januar 1945.

Andre erklæringer.

I denne forbindelse må jeg nævne, at vi — på samme måde som det senere skete med de fl. tall. — modtog helt forskellige erklæringer om disse fænomener af de lærde. „Sankt Elmsild“ sagde de New Yorker videnskabsmænd, og „Psykologisk våben“ sagde natjagerradarobservatøren, hvorved han uden tvivl sagde det, som hans foresatte havde sagt, han skulle sige. (Tyskerne er — som vi alle ved — yderst dygtige og praktiske folk og også hårde soldater, hvis det kommer dertil. Jeg kan derfor slet ikke forestille mig, at de ville spille deres tid og energi på et sådant harmløst instrument som dette uden at indsatte denne fremragende opfindelse som et konkret afværgevåben). Hvor minder disse erklæringer dog om dem, som vi senere blev budt i sammenhæng med UFO'erne, hvor et og det samme UFO slet og ret blev bortforklaret som Venus vejrballon, højtflyvende fugle o.s.v.

Det er ligefrem muligt, at mit avisudklip for den 13. december 1944 og „Herald Tribune“-meddelelsen den 2. januar 1945 virkelig er de eneste pressemeddelelser om Foo-Fighters, og læseren vil undre sig, hvorfor jeg fremhæver mit avisudklip. Ganske simpelt: Jeg havde allerede tidligere — i efteråret 1941 — set et UFO ved højlys dag flyve over den kinesiske krigshovedstad Tschungking, hvor jeg på den tid var medlem af Det britiske Gesandtskab. Naturligvis sagde jeg ikke den gang: „Ha, ha — det er en flyvende tallerken“, men oplevelsen blev stående i min erindring som noget unormalt, som „noget der ikke var fra vor verden“. Da jeg så tre år senere i USA lærte beretningen i „New Orleans Item“ om disse „sølvkugler“, „ringede“ det hos mig. Det „ringede“ endnu en gang — 3 år senere, da jeg var beskæftiget i Det britiske Konsulat i

Nordøst-Brasilien i Recife (Pernambuco). I de brasilianske aviser i 1954 læste jeg om UFO-aktiviteten i USA. Jeg begyndte nu at samle alt om UFO's og havde i løbet af tre år samlet en stabel, som lagt ovenpå hinanden er mere end 30 cm tyk. Den virkelige stærke UFO-aktivitet over Nordøst-Brasilien, som var mit konsultatsområde, er på fremragende vis fastholdt af dr. Olavo Fontes, og jeg kan bekræfte, at alle i hans beretninger nævnte tilfælde, stednavne o.s.v. er i overensstemmelse med kendsgerningerne.

Observation i Kina.

Det blik, som jeg i 1941 i Kina fik lov til at kaste på et UFO, førte flere år senere til en højst interessant samtale. Nogle venner, som kendte min ejendommelige interesse, fortalte en dag en officer i USAF, at de kendte en forrykt mand ved navn G. W. Creighton, som troede på fl. tall. Denne officer, som den gang sad i en vigtig intern position, spurgte mine venner — til deres store overraskelse — hvor han kunne finde mig og påførte sig selv mange ubekvemmeligheder for at besøge mig. Vi talte sammen i en god halv time, og han ville vide alt om det UFO, som jeg hævdede at have set i Kina. Han var sikkert overrasket, men rykkede til sidst ud med, at han selv havde set et sådant fænomen, en lille glødende skive, som fløj mod ham, da han i Koreakrigen lagde an til landing på en japansk flyveplads. Dybt nede under ham var skiven eksploderet, men selv om området omhyggeligt blev undersøgt af mange soldater, blev ingen brudstykker fundet. Vi har jo allerede hørt om mange observationer af disse små skiver, som åbenbart er „tabs-apparater“. Jeg ved derimod ikke, om man kan anse dem for at være identiske med Foo-Fikhters. Personligt tror jeg, at de er identiske og er en slags højfølsomme tele-registreringsskiver, som ikke blot arbejder efter TV-princippet, men også registrerer vore tanker og følelser og sender disse ting videre til deres central.

Efterskrift: Efter at denne artikel var skrevet, har vi opdaget yderligere presseomtaler af Foo-Fighters om end lidt anderledes. „The London Daily Telegraph“ for den 2. januar 1945 skriver:

„I Elsass den 1. januar 1945. Og nu Foo-Fighters, som er sensationen under vore forstyrrelses-flyvninger. Det drejer sig om ejendommelige, orange-farvede lys, som følger vore fly enten alene eller i formationer, som drejer af eller stiger bort. Nogle er kommet så nær, som nogle få meter fra vore fly og blev skudt ned. En anden type viste sig

under flyets bæreplaner og sendte herfra en serie matte lys ud. (Express News Service).

En anden beretning modtog vi fra miss. O. M. Beaton fra Vancouver. Løjtnant Roman Sobinski, senere kommandant over en 301. RAF-bombeeskadrille, beretter om en iagttagelse af en rund skive den 25. marts 1942. Skiven fulgte i 5 min. hans fly over Zuiderzøen i Holland, da han var på tilbagevejen fra et bombeangreb over Essen. Agterskytten opdagede først skiven og fik af Sobinski tilladelse til at skyde, da skiven nærmede sig flyet. Skiven blev åbenbart truffet flere gange, men det havde ingen virkning. Objektet lyste orange-farvet, kom til syne i en højde af ca. 4.500 m og i en afstand af 100 til 200 m fra flyet. Dets hastighed blev anslået til omkring 300 km/t, og det forsvandt pludseligt med en anslået hastighed af ca. 1600 km/t.

*Gordon W. Greighton.
Oversætter: Slej | UNR.*

En betænkning, hvor „flyvende tallerkener“ nævnes som værende interplanetariske maskiner, blev i 1952 overgivet til den strategiske luftkommandos hoved-kvarter af en officer fra Mac Dillan AFB. Dette er blevet røbet for NICAP af den tidligere informations specialist, Don Widener, en af de mænd, som havde samme anskuelse.

Rumskibs hypotesen var baseret på talrige observations-rapporter, især på de fra Mac Dills området. Betænkningen var affattet af Mac Dills UFO-projekt officer, en efterretningskaptajn fra flyvevåbnet, som Widener sorterede under. Som medlem af projektet havde Widener adgang til de officielle AF observations rapporter, af hvilke flere aldrig er blevet frigivet.

„Kaptajn N.N. og jeg lavede udkast til en betænkning til SAC hovedkvarteret, har Widener sagt til NICAP. Den siger, at „efter vor mening var de ukendte genstande af overjordisk oprindelse. Jeg tænker, betænkningen ligger og samler støv“.

Den tidligere forsker nævnedes et tilfælde af en hemmeligholdt rapport fremhævet i Dill-projektet og fornylig overrakt NICAP af Widener. Den fortalte, hvordan Mac Dills radar fulgte et UFO, der fløj i 40.000' og rapporteret synligt af besætningen på en B-29 bombemaskine, sendt op for at jage den. UFOet, en oval glødende genstand drejede om i stik modsat retning, og forsvandt. Observationen er aldrig blevet forklaret.

*Fra UFO-investigator juli-august 1961.
Oversætter I. W. Petersen.*